

15

**Joost Vandecasteele over de zin van onzin
de etherevolutie van seksuele voorlichting
dubbele cohorte: too many doctors?**

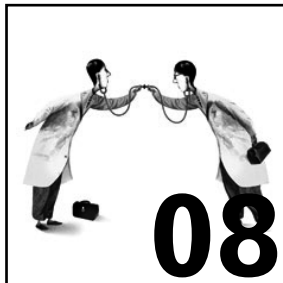
studentenblad Universiteit Antwerpen
dwars
nr. 99 | jaargang 15 | december 2015 | gratis | www.dwars.be

04

in het hol van de nerd

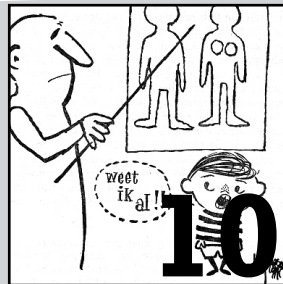
Joost Vandecasteele vertelt over de verschillende lagen van Brussel, over zijn obsessie met het onbelangrijke en over nieuwe manieren van schrijven en lezen

08

dubbele cohorte geneeskunde

Onlangs werd de opleiding Geneeskunde verkort van zeven naar zes jaar. Daardoor studeren er dubbel zoveel masters af in 2018

10

seks voor iedereen?

W187 is na vijftien jaar nog altijd te zien op televisie, een programma waar thema's als seks, aids en homofilie bespreekbaar waren. Maar is er na vijftien jaar ook een waardige opvolger?

30

dossier: onderwijssecretariaat

Universiteit Antwerpen kwam dit jaar met een nieuw systeem voor de roosters van mondelinge examens. *dwars* analyseert de voor- en nadelen

cultuur

33 cultuurstrookje

Liebling. Another fucking flemisch movie, een film over de 'nuttelozen van de nacht'

34 het laatste woord

hippopotomonstroses-quippedalofobie

36 strip

Ilah

Antwerpen

18 centerfold

bloedserieus

33 dwarswoordpuzzel

puzzelplezier

24 mens sana in corpore sano

Pilates, of hoe je als worm, rups of venusschelp (niet) helemaal tot rust kan komen

maatschappij

03 editoriaal

just do it

24 contraire

satire

14 microscoop op wetenschap

ouderdom en de ziektes die daarbij horen

20 het vlees is zwak

Klimaatakkoorden en -conferenties ... *too little too late?*

onderwijs

17 betweter

apps tegen app'en tijdens de examens

26 proffenprofiel

Floris Wuyts

28 a penny for your thoughts?

samenvattingenhandel: een wereld van geven en nemen

Wist u dat Antananarivo de hoofdstad van Madagascari is? Als de examens starten is de gemiddelde student, inclusief ondergetekende, in alles geïnteresseerd behalve zijn cursus. Gelukkig is daar *dwars* om een verantwoorde pauze te bieden! Lees bijvoorbeeld het artikel over Alzheimer en beargumenteer op je mondeling examen de mogelijkheid van een black-out. Of lees het profienprofiel voor meer inzicht in de psychie van je folteraars. Prof. dr. Wuyts verleidt je alvast het best met verse sashimi en een lekker warme sake.

Zat je ook voor dag en dauw achter je computer om je eigen examenrooster te ontwerpen? Ik liet liever de Shetland Sheepdog van mijn buurman een luchtje scheppen. Want wat nu het SisA-fiasco wordt genoemd, kan weldegelijk werken.

Waarom het nieuwe systeem ondanks kinderziektes kans op slagen heeft en je dit najaar zelfs een week vroeger je studieplan kon uitwerken, lees je verderop in deze *dwars*.

Het is december, later licht en vroeger donker. Aan iets anders merken we het helaas niet, nul komma nul sneeuw in het verschiet! Tijdens de klimaatconferentie van Parijs speelden regeringsleiders 'stompe driehoek' en gaven de schuld liever aan hun conculega's. Dit terwijl burgers op de barricades hingen om de opwarming tegen te gaan. Maar na al dat collectief drama: hoe zuinig zijn wij echt? Doe alvast alle overbodige lichten uit en zet de chauffage een paar graden lager wanneer u dit leest.

Een witte kerst laten we dan wel aan ons voorbijgaan, waar de feestdagen echt om draaien blijft onverwoestbaar overeind: heel veel cadeautjes met een klein beetje familie (omgekeerd mag ook natuurlijk). Haha, in examentijd komt de beste humor weer even boven. Maar vergaat het lachen je en voel je je door al dat studeren compleet gedeprimeerd? Ook Adele wist het al, een simpele hello kan wonderen doen. Al wandel ik liever naar Antananarivo dan dat nummer nog één maal op de radio te horen ...

PS. Nog snel een extra portie motivatie nodig? Youtube nog eens Shia 'just do it' LaBeouf en 'don't let your dreams be dreams!' Go get 'em tigers!

Julie Colpaert,
Hoofdredacteur

colofon

dwars is het studentenblad van Universiteit Antwerpen, gemaakt voor en door haar studenten. *dwars* verschijnt maandelijks tijdens het academiejaar en wordt gratis verdeeld op UAntwerpen-campussen Stadscampus, Drie Eiken, Groenenborger, Middelheim en Mutsaard. Dit nummer werd afgesloten op 13/12/2015. Oplage: 2.650 exemplaren. V.U. Julie Colpaert, Kleine Kauwenberg 22, B-2000 Antwerpen

Hoofdredacteur Julie Colpaert
Redactiesecretaris Anouk Buelens-Terryn

Adjunct-hoofdredacteur Yannick De Meulder

Redactie Alexia D'hont, Anouk Buelens-Terryn, Jonathan Mertens, Julie Colpaert, Jutta Buytaert, Leonie Vanstappen, Lynn Elshof, Quinten Van den Broeck, Robbe Weyn, Silke Roctus, Stijn Demarbaix, Yannick De Meulder

Eindredactie Stijn Demarbaix (verantwoordelijke), Donna Kerseboom, Jolien Bernaerts, Jutta Buytaert, Leonie Vanstappen, Lynn Elshof, Maxene Willems, Quinten Van den Broeck, Silke Roctus

Fotografie Natasja Van Looveren (verantwoordelijke), Anouk Buelens-Terryn, Diana Dimbueni, Elise Geuens

Illustratie Anouk Buelens-Terryn, Basia Dajnowicz, Ilah, Lie Van Roeyen, Yannick De Meulder, Yara Goth

Vormgeving Diana Dimbueni (verantwoordelijke), Alex Noels, Anouk Buelens-Terryn, Yara Goth

Social Media Inez Taeymans (verantwoordelijke), Leonie Vanstappen

IT Kristof De Middelaer, Stein de Groof

Web Maxene Willems, Ruben Bal

PR Sofie Vanderhulst

Drukkerij Favorit

Cover Natasja Van Looveren

Met dank aan Carolina Rowicki, Cowspiracy, dewereldmorgen.be, Floris Wuyts, Martijn Fraanje

E-mail contact@dwars.be **Adverteren** adverteren@dwars.be **Website** www.dwars.be

Redactielokaal en correspondentieadres: *dwars* - studentenblad Universiteit Antwerpen, Kleine Kauwenberg 22, B-2000 Antwerpen

Vragen, opmerkingen en suggesties zijn van harte welkom, alsook lezersbrieven. Anonieme brieven komen echter niet in aanmerking. De redactie behoudt zich het recht om ingezonden stukken in te korten of niet te plaatsen.

in het hol van de nerd

Joost Vandecasteele over zijn obsessie met de stad, McBain en het internet

Tekst: Quinten Van den Broeck ■ Foto's: Natasja Van Looveren

Hij studeerde theaterregie, waagde zich aan comedy en schrijft nu boeken, columns en naar eigen zeggen 'heel weinig moppen'. Tom Lanoye noemde hem de interessantste stem van zijn generatie, maar volgens zichzelf blijft hij de man die in Vlaanderen eeuwige internetroem verwierf als 'die harige man die van het podium viel in Canvas Comedy Casino Cup'. Joost Vandecasteele is een vreemde en intrigerende man. We zochten hem op in zijn appartement in Brussel voor een gesprek over zijn stad, het internet en zijn missie als schrijver.

Het appartement van Joost Vandecasteele bevindt zich ergens aan de zuidkant van Brussel, op een steenworp van Gare du Midi. We bellen aan en door de intercom zegt een vertrouwde stem dat we op de vierde verdieping moeten zijn. Omdat we de lift niet vinden, nemen we de trap. Halverwege de tocht naar boven verschijnt zijn imposante gestalte in de deuropening: "Wat hebben jullie mensen tegen een lift?", moppert hij, terwijl hij ons met een gezapige tred zijn schrijvershol binnenleidt.

We komen binnen in een gezellig appartement met veel licht en een grote boekenkast. Aan de muur hangt een gitaar, een Playstation-controller ligt nog nonchalant op de zetel. "De gitaar is van mijn vrouw", zegt Vandecasteele. De controller, dat hoefden we niet te vragen, is allicht van hemzelf. Ik vraag of ik snel even de wc mag gebruiken en vind er tussen zijn toiletlectuur een cyberpunk-manga genaamd Akira.

Eén ding is duidelijk: hier leeft een nerd.

Wat vind je zo inspirerend aan Brussel?

“Kijk, als je een nerd bent zoals ik, speelt heel je leven zich af voor een scherm. Je bent opgevoed met bepaalde beelden van grootsteden en wanneer je dan voor het eerst in Brussel komt lijkt het alsof je door het scherm bent gegaan, en dat gevoel heb ik nog altijd. Daarom dat ik Brussel zo interessant blijf vinden – ik heb deze stad nog niet volledig als de realiteit aanvaard. Ze blijft aanvoelen als fictie.”

“Niet enkel armen komen naar de stad, maar ook de raren, de *weirdo's* zitten hier. Ik ben onlangs bijvoorbeeld een keer achtervolgd geweest door een zot, die dacht dat ik Obama was. Met een aansteker in de hand, liep hij mij achterna terwijl hij ‘Obama Obama’ mompelde en mij in brand probeerde te steken. ‘t Was een heel fascinerend tochtje wel, van Brussel Zuid bijna tot Brussel Noord. Dankzij de terrorismebestrijding werd hij toch gevat, want voor de eerste keer maakte ik een ticketcontrole mee op de tram, met gewapende politieagenten. Die zot had natuurlijk helemaal geen ticketje, die was gewoon heel de tijd ‘Obama’ aan het roepen - wat niet hielp.”

“Literatuur voelt zich nog iets te chique en iets te belangrijk om zich te verbinden met een medium zoals internet of games

“Ook al zit ik nu al bijna twintig jaar in Brussel, ik heb nog altijd geen flauw idee wat er allemaal aan het gebeuren is. Soms word je hier geconfronteerd met signalen en tekens uit een andere wereld, bepaalde *tags* op muren en verkeersborden die je niet kan duiden. Je hebt hier bijvoorbeeld een straat waar drugs worden gedeald en die drugs worden dan in een taartdoos gedaan. En dat vind ik zo ontzettend raar, maar op een manier ook bijna schattig. Alsof het uitgedeeld wordt als een soort toetje. Ik zie deze stad nog altijd als iets dat me blijft verbazen.”

“Dat er terroristen zitten, verbaast me niet, maar het doet me wel beseffen dat ik maar één laag van deze stad te zien krijg. Dat we allemaal maar één laag te zien krijgen, ook al lopen we op dezelfde oppervlakte. Brussel bestaat uit alleen maar minderheden, en dat is wat het ook zo boeiend maakt voor mij. En ik als deel van een minderheid heb geen toegang tot andere minderheden. Da's iets dat ik wel gemeen heb met de rest van Vlaanderen, dat gevoel van 'wij geraken daar niet binnen'. En op een bepaalde manier is dat wat Brussel zal doen overleven. Al die minderheden zo dicht bij elkaar houdt de stad in stand.”

In je columns voor Knack schrijf je regelmatig over internetcultuur. Wat vind je zo fascinerend aan geeks en nerds?

“Ik spendeer heel graag tijd op internet waar de geeks verzamelen. Je komt dan bijvoorbeeld op websites waar mensen een gametrailer van een minuutje drie uur lang analyseren. Ik kijk ook heel graag naar mensen die games spelen. Momenteel ben ik aan het kijken naar een kerel ergens uit het Midden-Oosten die *Fallout 4* speelt. Hij speelt het niet goed, want hij klikt alle dialogen weg. Het gaat dus wel vooruit (*lacht*). Het hele spel uitkijken zal zo'n veertig uur in beslag nemen. Het is een beetje mijn *Game of Thrones*.”

“Ik zou ook heel graag een documentaire maken over nerds en al de subculturen die op internet bestaan. Dat is een verborgen wereld die ik graag wil exploreren. Een soort filmisch essay over het nerd-schap, zeg maar. Ik heb het dan niet over de stereotiepe gedachte van een nerd zoals je die in Amerikaanse tienerkomedies ziet, maar de nerd-gedachte in de zin van het 'belang hechten aan wat onbelangrijk is'. Die obsessie vind ik altijd heel vertederend en tegelijk heel inspirerend; dat er mensen bestaan die hun leven wijden aan iets wat al de rest als totaal onbelangrijk beschouwt.”

“Ik denk dat ik vooral van toewijding houd. Die zie je tegenwoordig niet veel meer. Het moet dan niet eens perfect zijn. Iets doen met zo'n toewijding, met zoveel liefde en lust dat het bijna angstaanjagend wordt – daar houd ik van. Da's ook waarom ik theater en comedy niet volledig wil loslaten. Die hitte die een lichaam kan afstoten. De goesting om iets te zeggen. Op televisie zie je dat niet, da's zo gemonteerd ...”

“Het liefst van al zou ik een boek schrijven vol hyperlinks zodat de ene pagina de andere genereert

Momenteel werk je wel aan *Generatie B*, een televisieserie die in het najaar van 2016 op Canvas te zien zal zijn. Wat heeft televisie dan nog te bieden voor jou? Is dat geen dood medium?

“Televisie heeft zichzelf een klein beetje gered, vind ik. Alles staat of valt met de juiste mensen, de juiste bondgenoten en televisie lijkt die gevonden te hebben. Je ziet bijvoorbeeld hoe obscure komieken opnieuw kansen krijgen op televisie, gewoon omdat ze een cultstatus hebben verworven op het internet.” ▶

"Bijvoorbeeld *Mister Show*, een sketchprogramma dat in de jaren negentig werd uitgezonden, maar nooit veel kijkcijfers haalde waardoor het in de vergetelheid raakte. Toen de liefhebbers van dit programma elkaar later op het internet vonden, werd het cult en gingen fans allerlei petitie's houden om het terug op tv te brengen."

"Je merkt nu dat televisie, maar ook de filmindustrie, een bondgenootschap is aangegaan met internet. Het is allemaal wat gekenterd met *The Matrix* in 1999. De Wachowskis waren twee broers die zijn opgegroeid met manga, comic books en games, en van wat ze daarvan geleerd hadden in hun jeugd, destilleerden ze een beeldtaal. En het werkte. Sindsdien is een soort opening ontstaan: in de jaren zeventig was er auteurscinema, daarna had je de *blockbusters*, en toen kwamen de nerds aan de beurt. Het is veelzeggend dat de grootste films van dit moment superhelden-films zijn. Dat zijn de tekenfilms die wij als kind keken zondagvoormiddag op tv."

“Niemand leest als nerds! Zoals een nerd freakt op een nieuwe game-trailer, zie je nog maar weinig mensen omgaan met literatuur

"Ik heb het gevoel dat de nerds aan het winnen zijn. Televisie en film zijn niet meer bang van internet. En dat is iets waar bijvoorbeeld literatuur niet in slaagt. Literatuur voelt zich nog iets te chique en iets te belangrijk om zich te verbinden met een medium zoals internet of games."

En dat is de brug die jij als schrijver wil bouwen?

"Dat is iets wat ik graag wil doen, ja. Ik voel mij opgesloten in oude media. Ik ben dagelijks gefrustreerd omwille van het feit dat ik niet in de media zit waar ik in ben geïnteresseerd. Het is bijna alsof ik een soort correspondent ben in oude media over nieuwe media. Ik schrijf in *Knack Focus* over bepaalde games, terwijl dat tijdschriftje samenkomt met de *Weekend Knack*, een blad waarin rijke mensen kijken wat voor meubels goed zouden passen bij hun nieuwe tafel."

"En zo zit ik ook bij een literaire uitgeverij waarvoor ik boeken schrijf over rare dingen die je eigenlijk zou moeten kunnen tonen. Je zou moeten kunnen doorklikken op het boek. Het liefst van al zou ik een boek schrijven vol hyperlinks zodat de ene pagina de andere genereert. Dat je leest zoals je op internet grasduint. Je begint op een krantenpagina en voor je het weet zit je plots bij porno of bij één of andere islamitische of joodse sekte ... Een beetje zoals rondlopen in een stad als Brussel dus."

Het doet me wat denken aan je debuutroman *Hoe de wereld perfect functioneert zonder mij*, een verzameling kortverhalen over leven in de grootstad.

"Ja, maar dat kon nog zo veel beter! Dat is iets dat je te laat merkt. Voor mij was het de bedoeling om een soort concept-cd te maken. Idealiter was dan elk verhaal een soort track waarbij je op het einde ook nog een *hidden track* hebt, die geen apart nummer is, maar verborgen zit in de vorige negen tracks. Om het heel stom te vergelijken zou het een beetje zijn zoals je in de Simpsons af en toe McBain ziet verschijnen."

"Als je alle fragmentjes met McBain achter elkaar afspeelt, heb je een eigen volwaardig filmpje met een begin, een midden en een slot. En dat was ook de bedoeling van die bundel, dat je het gevoel hebt dat er nog een verhaal verborgen zit dat je als lezer kan ontdekken."

"Maar het probleem is: niemand leest als nerds! Zoals een nerd freakt op een nieuwe game trailer, zo zie je maar weinig mensen omgaan met literatuur. Je ziet maar zelden iemand in een boek echt zelf op zoek gaan. Dat is ook waarom ik geeks zo leuk vind. Zij zijn nog zo vol energie en goesting om dingen uit te pluizen."

“Ik voel mij opgesloten in oude media

"Het liefst van al zou ik een online plek hebben, een oase op het internet die dan van mij is. Dat alles wat ik doe daarin samenkomt. Een beetje zoals je brein downloaden op het internet, maar da's nog heel veel werk. En ondertussen blijf ik natuurlijk dingen maken voor oude media. Toch is dat plekje wel mijn droom, Maar het moet ook straf genoeg zijn. Bovendien moet je er de technische knowhow voor hebben, en daar heb ik nul komma nul verstand van. Ik ben de meest technisch onkundige nerd die er bestaat (lacht)."

Je nieuwe boek verschijnt in januari. Kan je al iets vertellen over *Jungle*?

"Het gaat over de idee dat wij niet enkel op internet gaan, maar dat internet ook tot bij ons komt. Internetverbinding als tweerichtingsverkeer. Wat er aan het gebeuren is op het internet: de chaos, de leugens, de propaganda, is ook stilaan in de realiteit aan het sluipen. Wij zijn niet enkel internet aan het bepalen, internet bepaalt ook meer en meer onszelf."

De nerds zijn aan het winnen

"Het zal ook heel veel over games gaan – over de logica van games. Het concept van *cheatcodes* en de idee dat je een game begint met het creëren van je personage, die dingen wil ik toepassen op de realiteit. In *Jungle* zal de realiteit een internet-logica krijgen. Het is een vreemd boekje. Het wordt dus een rare, rare chaos... Een jungle!"

Je schrijft niet enkel over games, maar bent er momenteel zelf ook één aan het maken. Hoe verloopt dat?

"Goed! En ik vind het razend interessant. Wacht, ik toon je het op m'n pc!"

Als een bezetene begint Vandecasteele zijn computerbestanden te doorzoeken, mompelend als in een soort trance. Ondertussen vertelt hij chaotisch over de game die hij aan het maken is. Ik kan zijn incoherente en onafgemaakte zinnen niet thuisbrengen. Uit de blik in zijn ogen spreekt een vreemde razernij, een bijna beangstigende fixatie. De obsessie van de nerd. ▀

de dubbele cohorte crisis

wordt 2018 een annus horribilis?

Tekst: Jonathan Mertens ■ Illustratie: Yara Goth

De opleiding Geneeskunde is een probleemkind in België. Tot 2011 waren we het enige Europese land waar de opleiding nog zeven jaar duurde. Uiteindelijk is België gezwicht voor de Europese Unie en in 2012 startten studenten de zesjarige opleiding. Deze ingreep is goed nieuws voor Europese uitwisselingen, omdat de curricula van de bestemmingen veel beter zullen matchen. Ook voor internationale samenwerkingen is dit een goede zaak. Keerzijde van de medaille is de crisis van de zogeheten dubbele cohorte die de geneeskunde in 2018 zal kennen. De studenten die in 2011 aan de zevenjarige opleiding begonnen zijn, zullen samen afstuderen met zij die in 2012 begonnen aan de zesjarige opleiding. Dat geeft een verdubbeling van het aantal afgestudeerden die de markt zullen overspoelen op zoek naar specialisatieplaatsen die nu al schaars zijn.

Geneeskunde is een gewaagde keuze. “We fuck up our lives to save yours.” Artsen zijn hedendaags suïcidale alcoholici, zo lijkt het toch. De ellende begint al bij de lange opleiding. Weet dat men na de basisopleiding geen huisarts is, want dit is ook een specialisatie. Dat masterdiploma Geneeskunde is weinig waard, maar staat best mooi op je cv als je bij Colruyt solliciteert. Om een medisch beroep uit te oefenen studeer je gemiddeld twaalf jaar. Zes jaar basisopleiding en dan, voor chirurg of huisarts, wacht nog een specialisatietraject. Om specialist te kunnen worden, moet je solliciteren voor je opleidingsplek. Het aanbod is hier echter wettelijk gelimiteerd door wat we het “contingent” noemen. Elk jaar mogen er maar een vast aantal artsen bijkomen in België. Deze restrictie op de uitstroom van artsen ligt vast in een Koninklijk Besluit en telt 738 specialisatieplekken waarvan minstens 240 in de huisartsgeneeskunde. Nu er in 2018 dubbel zoveel basisartsen vrijkomen, zijn deze administratieve cijfers verdubbeld. Dat de cijfers op papier staan, wil echter niet zeggen dat er ook daadwerkelijk plaats is. Nu al heerst er een schaarste aan opleidingsplekken, wat tot een overschot aan afgestudeerde studenten leidt.

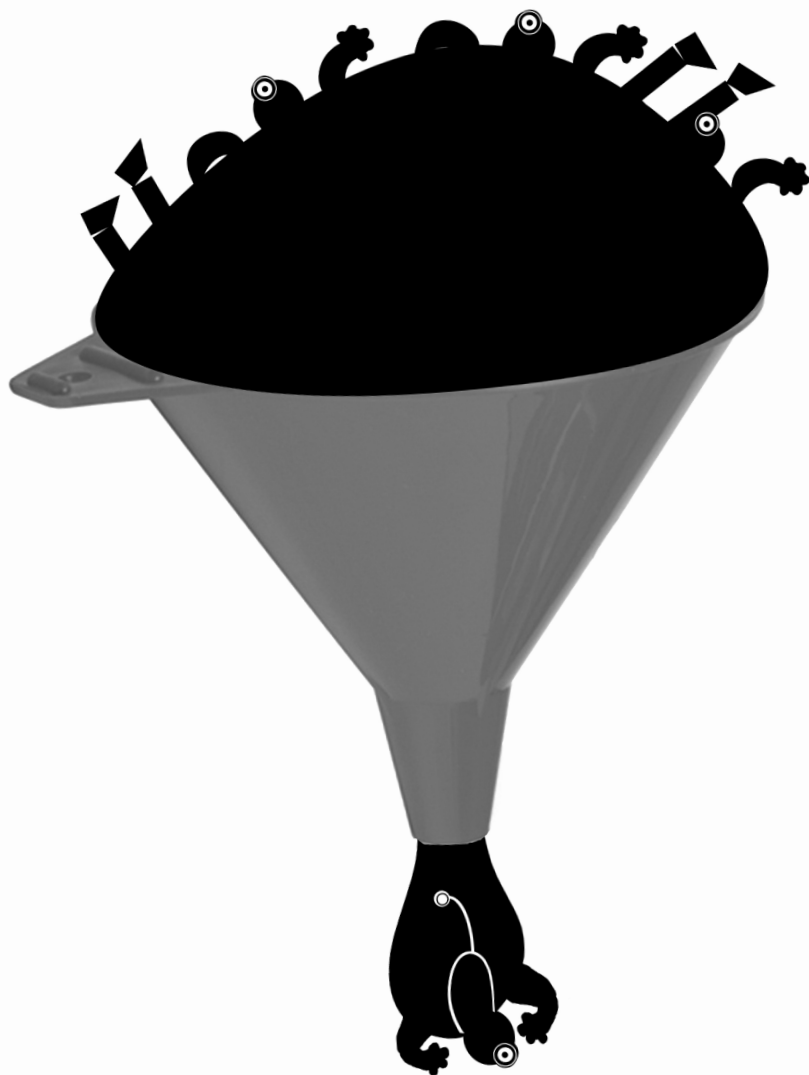
Dat contingent klinkt heel vreemd, zeker omdat iedereen weet hoe lang je kan wachten op een afspraak bij een arts. *dwars* vroeg uitleg aan Steven Van Offel, voorzitter van Studenten Overleg Geneeskunde Antwerpen (SOGA). Zij organiseerden een symposium over deze kwestie. “Eigenlijk zijn er in België voldoende artsen per aantal inwoners, maar ze zijn helaas niet verdeeld over de verschillende disciplines volgens de maatschappelijke behoeften. Het is noodzakelijk dat een overaanbod aan artsen – de “plethora” – vermeden wordt.

Het grote obstakel is geld

Reden is het *supplier induced demand*: onderlinge concurrentie kan leiden tot een buitenaanvragen van bijkomende onderzoeken en van onnodig veel controle-afspraken, om een inkomen bijeen te kunnen schrapen. Dat is onbetaalbaar voor de sociale zekerheid en voor de patiënt. Ten tweede zorgt een beperking van het aantal artsen ervoor dat ze een scala aan ziektebeelden zien, wat de kwaliteit waarborgt. Ook speelt *echelonering*, de trapsgewijze doorloop in de geneeskunde, een rol. Mensen dienen eerst naar de huisarts te gaan, niet meteen naar een specialist. Zo vermijd je dat de wachtlijst van de specialist vol zit met mensen die perfect door de huisarts geholpen kunnen worden.

Maar wat dan met de studenten die geen plek vinden? “Het probleem is een overbelastingstelling voor disciplines met beperkter aanbod, zoals chirurg, maar een onderaanbod voor disciplines waar nochtans maatschappelijke behoefte voor is, zoals geriater of psychiater”, verklaart professor Hubens, spreker op het symposium.

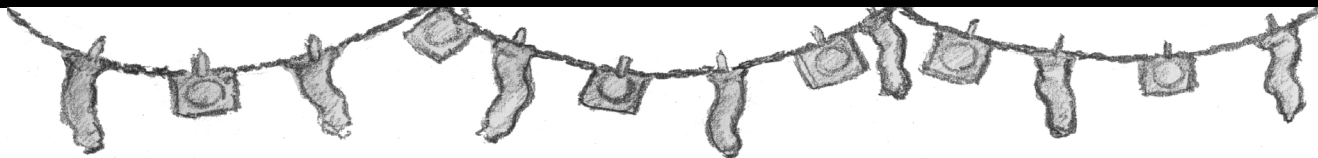
"De grote angst van de studenten is dat ze knelpuntberoepen in gedwongen zullen worden. Dat het overaanbod hen noodzaakt hun hart niet te kunnen volgen. Men wil die knelpunten allicht aantrekkelijker maken, maar er wordt ook gewerkt aan extra plaatsen. Het grote obstakel is geld. Niet-universitaire ziekenhuizen kennen hier bijvoorbeeld geen financiering voor en er is ook een tekort aan stagemeesters. Nochtans voldoen veel artsen aan de criteria, maar vaak weten zij dat niet." Nieuwe organen werden opgericht om dit op te lossen, zoals het Instituut voor Specialistenopleiding (ISO). Zij zetten zich in voor stageplekken die kwalitatief niet onderdoen, maar er zijn nog niet veel plekken bijgekomen en 2018 nadert snel.

het is noodzakelijk dat een overaanbod aan artsen vermeden wordt

Veel studenten die geen plaats vinden, plachten met een 000-statuuat ervaring op te doen. Daarmee mogen ze kleine taken uitvoeren voor een lager loon en kunnen ze het jaar erna een sterkere cv afgeven. Er moet absoluut vermeden worden dat we zo een geneeskunde met twee snelheden krijgen: enerzijds de reguliere artsen die een vervolgopleiding hebben voltooid (specialisten en huisartsen) en anderzijds basisartsen met het 000-statuuat. Om de instroom aan studenten te beperken is er in Vlaanderen sinds 1997 een ingangsexamen. Dit kent geen *numerus fixus*, maar een *numerus clausus*. Haal 22/40 en je mag starten. Het idee om toch met een *numerus fixus* te werken, groeit en werd recent als een advies van de begeleidingscommissie voorgelegd aan minister van Onderwijs Hilde Crevits. In plaats van enkel te slagen, hoor je tevens bij de top te eindigen: zijn er x-aantal plaatsen, dan gaan de x-aantal besten door. De druk ligt dan al enorm hoog in de middelbare school. Geen afstudeerfeestje, maar studeren voor de enige kans om je droom waar te maken. Om daarna je jonge leven te verslijten aan medisch Latijn. Geen wonder dat je naar de drank grijpt. ■

seks voor iedereen?

de etherevolutie van seksuele voorlichting

Tekst: Anouk Buelens-Terryn en Silke Rochtus ■ Illustraties: Yannick De Meulder

Met veel enthousiasme en luid gejuich werden Samson en Gert door honderden studenten ontvangen op de opening van het academiejaar in Gent. Vol spanning stonden ze te drummen om luidkeels "Hé waar is de chocolade? Op, op, alles is op" mee te zingen en zwaaien. Ook de cd's van K3 werden de afgelopen twee maanden uit de kast van kleine zus gestolen. We zijn onze jeugdhelden nog lang niet vergeten. Sommige studenten hebben nu al beslist op welk uur ze pauze zullen nemen tijdens de blok. Niet wanneer het middageten klaarstaat, maar wel wanneer *W817* uitgezonden wordt. Waarom stemmen we nog steeds af op programma's als *W817* en *Buiten De Zone*? Is er de voorbije vijftien jaar nog geen waardige opvolger op de buis gekomen?

"Seks. Aids. Homo. Onenightstands. Het kon allemaal bij *W817*. Wanneer je dezelfde thema's nu naar voor schuift bij Ketnet, wordt er ongemakkelijk geschuifeld op de stoel." Aan het woord zijn Bart Vaessen en Steve De Wilde, de breinen achter televisieparels als *W817*, *En Daarmee Basta!*, *Quiz me Quick* en *Spitsbroers*. In 2010 namen ze met *Click-ID* afscheid van het jongerenpubliek, maar van hun jeugdige zelve namen ze nooit afstand. Nu nemen ze hun pen weer ter hand voor Ketnet en leven ze zich uit in de leefwereld van een 17-jarige gamer. Puberproblemen verzekerd. Met dit nieuwe programma zijn zij de ideale ervaren rotten in het vak om de etherevolutie onder de loep te nemen.

golden oldies

Hoe pak je het aan om een jongerenprogramma met seks en liefde op het kleine scherm te brengen? *Buiten De Zone* liet zijn personages los in sketches. Hierin kan je veel verder gaan dan in een narratief verhaal. (Wie nog niet geboren was in 1994, kan zijn kennis eerst even verrijken door "koffiekoekensketch" als zoekopdracht op Youtube in te geven.) Bart en Steve waren zelf fervente kijkers van het kantoor van de Jongerentelefoon. "*Buiten De Zone* is één van onze grote inspiratiebronnen geweest. Dat was een beetje onze heilige graal." Het concept van *W817* kwam echter vooral uit Amerikaanse hoek.

Je moet condooms in een serie als een pluspunt zien

"*W817* was ons eindwerk aan het Rits. We kregen de opdracht elk apart een concept te bedenken en één aflevering te schrijven. Maar omdat *Friends* toen *huge* was, bleken we met vijf te werken rond een idee dat in diezelfde lijn lag. We hebben dan voorgesteld aan de docenten om samen één concept en elk één aflevering te maken. We hadden hiermee een mooi pakket om mee langs productiehuisen te gaan." Ketnet zag er toekomst in en ging met het script aan het werk. Vijftien jaar later kloppen Bart en Steve opnieuw aan hun deur. Wat is er nu veranderd?

het staat in het bijbelke geschreven

“De programma’s zijn nu preutser geworden. Men is voorzichtiger geworden.” Met deze woorden van Bart start ons gesprek en lijkt de conclusie van onze vraag al op tafel gegooid. “Is het interview dan al afgelopen?” Ze lachen. “Zo simpel is het natuurlijk niet. Elk thema kan nog steeds aan bod komen, maar het moet gebeuren volgens de filosofie van Ketnet. Die is over de jaren heen namelijk mee geëvolueerd.” De zender ondergaat een voortdurende verjongingskuur sinds zijn geboorte. Zowel technisch als inhoudelijk zijn de programma’s aan steeds meer nieuwe richtlijnen onderworpen.

Je moet naar een park gaan, op een bank gaan zitten en mooi zijn

“Bij het eerste seizoen van *W817* hadden we *carte blanche*. Het was net de opstart van Ketnet en de zender wilde een doelgroep tot zestien jaar bereiken.” Hierdoor konden de eerste afleveringen van *W817* bijvoorbeeld 25 minuten duren en werden woorden als kak, *shit*, *fuck* en pijpen veel in de mond genomen. Na de eerste verjaardag van Ketnet werd vastgesteld dat de kijkertjes toch iets jonger waren dan gedacht. Zestienjarige pubers vonden toen een zender die ook *Samson & Gert* uitzond niet hip genoeg en zaptten naar *The Fresh Prince of Bel Air*. Twaalfjarigen werden de kerngroep wat leidde tot kortere programma’s (de aandachtsspanne van kinderen is niet adembenemend lang) en een ban op vieze woorden.

“Zo ontstond *Shuck*, een combinatie van *shit* en *fuck*, en konden we ons ding blijven doen.” Bart en Steve werden daarna niet meer op de vingers getikt door Ketnet, ze schijnen het juiste buikgevoel te hebben. Het Ketnet-boek met daarin de Ketnet-waarden, “het Bijbelke”, hebben ze hoogstens eens doorbladerd. Maar Ketnet was tevreden, de ouders af en toe iets minder. De telefoon rinkelde soms wanneer de bende van *W817* op televisie verscheen, maar dat weerhield de zender niet om vijf seizoenen in te kijken en nog steeds uit te zenden.

“Ketnet kan nu nog voorspellen wanneer ze telefoontjes en mails kunnen krijgen van ongeruste ouders bij de heruitzendingen van *W817*. Desaleniëtemin zenden ze de afleveringen nog steeds uit. Dat vinden we wel knap van hen.” Het toont aan dat Ketnet achter alle thema’s van *W817* staat. Dat seksualiteit een deel van hun educatieve rol is, staat stevast in hun antwoord aan deze ouders te lezen. “We weten dan ook dat we voor Ketnet schrijven. Het is evident dat we zo’n thema’s kaderen, met voor- en nadelen. Hierdoor brengen we geen choquerende of op sensatie beluste televisie.” En dat ze dat goed deden, werd ook van buitenaf bevestigd.

realistisch en niet te veel spel

“We wonnen de homofilieprijs met het personage Steve. Hij was eigenlijk de eerste homo op de Vlaamse televisie die geen *überjanet* was. Wij kwamen met een gewone jongen, die toevallig homo was. Punt. We hebben daar niet te veel spel rond gemaakt. Sowieso hebben we in het algemeen niet de behoefte om naar extremen of karikaturen te gaan.” De aanwezigheid van een homo geeft de vriendengroep meer kleur waardoor de kijker in contact komt met een waaier aan seksuele voorkeuren van jongeren. Zoë rijgt de seksuele partners openlijk aan elkaar, Tom probeert een lange relatie te doen werken, Jasmijn gaat blozend en giechelend op verkenning en Akke lijkt tevreden met af en toe een zoen. Deze diversiteit van personages en een goede kadering van seksuele thema’s is volgens Sensoa, het Vlaams expertisecentrum voor seksuele gezondheid, belangrijk voor jongeren.

De beste manier om een jongen te versieren? “Je moet naar een park gaan, op een bank gaan zitten en mooi zijn”, aldus een meisje dat meedeed aan een onderzoek over films. Kinderen kunnen dus wel wat oppikken uit wat ze zien. “Disney is eigenlijk even erg als porno, in die zin dat kinderen daar het idee aan overhouden dat romantische liefde steeds voor het hele leven is”, vertelt Lies Verhetsel van Sensoa. Nu merk je vast op, aandachtige lezer, dat de laatste Disneyfilm *Frozen* dit beeld ontkrachtte. De eerste prins die Anna tegenkomt, blijkt toch niet de ware. Een pluim voor Disney, maar vergeet ook niet dat de vormgeving van de personages invloed heeft op de kijkertjes: slanke tailles en geblokte mannen bepalen nog steeds het scherm. ▶

Aan deze volgroeide lichamen hebben kinderen de verkeerde boodschap. Opgroeïende kinderen kunnen nooit aan deze idealen tippen, waardoor hun onzekerheid bevestigd wordt.

“Seksuele objectivering verbergt zich in één op de tien scènes bij typische televisieprogramma’s, zoals *F.C. De Kampioenen*”, vervolgt Lies. “Een ogenschijnlijke onschuldige tik op de billen wordt door vrouwelijke personages met een gillette onthaald, terwijl de mannen dit niet toestaan. Hierdoor kan je als meisje denken dat je het fijn moet vinden.” Televisie kan bepaalde gedragsconventies opwekken, maar pas ook op met betutteling en het invoeren van taboes. We moeten niet te zwaar tillen aan elk detail. Kinderen en volwassenen hebben immers een andere perceptie. “Ouders willen hun kind behoeden van sexy kledij. Maar een meisje van zes dat een minirokje draagt denkt: ‘Ik heb een mooi rokje aan’ en verder niets. Zoek er ook als ouder niets meer achter. Het zijn de volwassenen die verstandig genoeg moeten zijn om hun kind te blijven zien als een kind.

op de groei

“Seks voor iedereen!”, roept Zoë in een aflevering van *W817* terwijl ze condooms in het rond strooit. De eerder beschreven bezorgde mails van ouders komen natuurlijk niet uit het niets. Hoewel haar kreet geen seksuele objectivering is, eerder een feministische uitspraak, kunnen we erin komen dat dit soort uitspraken wenkbrauwen doet fronsen. De kijkertjes zijn toch geen twintigers? Steve nuanceert: “Ketnet is natuurlijk een jongerenzender en veertienjarigen zijn zeker geen studenten. Maar toch kijken tieners graag naar programma’s waarbij de personages ouder zijn dan zichzelf. Dat noemt men de aspirationele context. Een volgende levensfase wordt uit de doeken gedaan.”

Maar delen de kijkers dan straks ook condooms uit naar haar voorbeeld? “Ten eerste moet je condooms in de serie als een pluspunt zien. We promoten iets positiefs. Veilig vrijen was dan ook de kern van deze verhaallijn”, verklaart Bart. “En natuurlijk kijken er ook jongere kinderen naar de serie, waaronder mijn kinderen van acht en tien. Maar de seksueel getinte moppen krijgen zij niet mee.” Sensoa beaamt dit:

“Een kind dat nog niet toe is aan informatie, laat dit aan zich voorbij gaan.” Wat ze niet begrijpen, zien ze niet. “En wij gaan ze het ook niet leren”, benadrukt Bart. “Als ze het wel begrijpen, hebben ze het eerder al ergens anders opgepikt.” Geen probleem dus met aspirationele contexten, maar op welke leeftijd wordt de aangekaarte seksualiteit wel een meerwaarde?

Ondanks dat kinderen nu sneller lichamelijke kenmerken van de pubertijd vertonen, is het niet zo dat jongeren ook sneller met seks bezig zijn dan vroeger. “De seksuele carrière van jongeren is de laatste vijftien jaar stabiel gebleven,” zegt Lies. “De leeftijd waarop jongeren een eerste kus delen en het eerste seksuele contact hebben is hetzelfde gebleven of zelfs een beetje verlaat.” Een goede seksuele opvoeding en communicatie vanuit de school of de ouders is één van de verklaringen. De nieuwsgierigheid is al voor een deel beantwoord, waardoor jongeren hun eigen keuzes kunnen maken op een moment dat zij zich er goed bij voelen. Elk kind groeit op zijn eigen tempo.

Iedere kijker zijn eigen tempo? Hoe maak je nu een programma voor al deze individuele zieltjes? “De basis van elk programma is natuurlijk de basisemoties die iedereen herkent. We hebben met *W817* uiteraard niet alleen maar seksuele thema’s aangekaart. Ook andere zwaardere thema’s kwamen aan bod.” Steve voegt er meteen aan toe: “Al kleden wij die steeds in met een grap en een grol.” Hij schetst de scène rond de begrafenis van Mickey. Mickey, het vriendje van Zoë, sterft in de serie aan de gevolgen van hiv, een zwaar moment voor jonge kijkertjes. Totdat gekke Akke zijn lange regenjas tijdens de koffietafel laat uitpuilen van de pistolets. “We merken dat zwaardere thema’s aankaarten gemakkelijker wordt met humor,” gaat Steve voort. Bart knikt: “Het mag ook niet op je maag gaan liggen.” Humor is echter niet de enige manier om de leefwereld van jongeren in script om te zetten, ook de heren beseffen dat. “We hebben ook ideeën voorgelegd waarbij we de humor grotendeels lieten varen en meer *edgy*, dramatisch te werk gingen. Maar daar zijn ze nooit op ingegaan, ze hadden er toen nog wat schrik van.”

de jaren '10

Tijden veranderen echter en nu draait een soortgelijk programma op Ketnet. Hoewel Ketnet een verdere verjonging onderging rond 2010, met programma's als *Kaatjes Tralalaatjes* en *Mega Mindy* als gevolg, was er voor Ketnet toch nog plaats voor het programma *D5R*. *D5R* spreekt ook pubers aan en speelt met *scripted reality*, waarbij de acteurs scriptlijnen krijgen, maar geen uitgeschreven tekst. "Je ziet dat de ene acteur daar beter mee weg is dan de andere. Hoewel wij steeds kiezen voor echte acteurs, snappen we wel dat het concept van *D5R* succes heeft. Het is een soap-reeks, een jongerenversie van *Thuis*. Mensen kijken graag naar miserie." De verhaallijnen zijn inderdaad veel explicieter. Gaande van een gameverslaving en gescheiden ouders tot kortstondige anorexia en mogelijke tienerzwangerschap kun je de dramatiek inderdaad vergelijken met *Thuis*. "Maar het is en blijft fictie natuurlijk. Als het helemaal geloofwaardig is, verveel je je als kijker steendood," vergoelijkt Bart.

Seksuele thema's hoeven niet altijd expliciet getoond te worden. Het nieuwe programma van Bart en Steve heeft een andere insteek dan een verhaal over een groep twintigers die samen op kot zitten of een reality-tv ondertoon. "Met een verhaal over een eenzaat die op zijn kamertje zit en amper buiten durft komen en amper de meisjes durft aanspreken, kun je veel meer doen. Je legt jezelf al inhoudelijke grenzen op en kan de grenzen die Ketnet opstelt niet overschrijden omdat die jongen bij wijze van spreken niet weet wat hij met een condoom aan zou moeten."

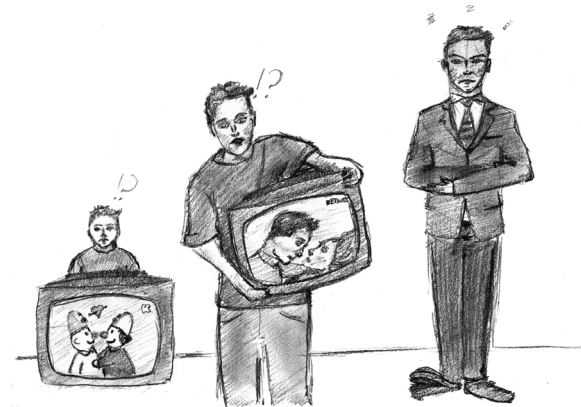
Hoewel de richtlijnen van Ketnet een rem kunnen zetten op de creaties van de bedenkers, blijven ze nog plaats maken voor Vlaamse jongerenprogramma's. "Dat valt alleen maar aan te moedigen en te bewonderen", vinden Steve en Bart. Zeker in deze tijden waarin televisiebudgetten onder druk staan. Televisieprogramma's zelf maken kost meer dan ze uit het buitenland halen en te voorzien van een sappig Hollands accent. De zapper kiest liever voor een product van eigen bodem, blijkt uit onderzoek. Ook blijken oudere reeksen als *Buiten De Zone* en *Kulderzipke* te herleven op dvd. *W817* zal je echter enkel via de ether kunnen blijven bewonderen en nooit in dvd-boxvorm kunnen uitstellen als salontafelboek.

"Er wordt heel veel muziek in gebruikt. Het is niet betaalbaar om die rechten te clearen. Voor een uitzending mag dat, het is maar een korte tijdspanne en de VRT betaalt hiervoor een vast bedrag. Een commercieel product maken van *W817*, is niet betaalbaar."

post-credits scene

Ondertussen blijven wij verder hopen op een nieuwe jongerenserie die de ongeremde, waarheidsgetrouwe en eerlijke weergave van seks en liefde kan brengen. Op de complexe en persoonlijke manier die de personages van *W817* mochten ontdekken. Die speels is, maar de realiteit niet uit het oog verliest. Nu wordt er veel in de ether gegooid dat niet voldoende gekaderd is. Televisieprogramma's moeten niet te betuttelend zijn, maar mogen ook niet vergeten dat ze een opvoedende rol hebben en zowel de positieve, als negatieve kanten moeten tonen van situaties. Lies besluit echter mooi dat je niet kunt verwachten dat heel de media hieraan bijdraagt en deftige televisie uitzendt.

"Er zit meer in een liedje dan je denkt", zingen Samson en Gert. Wij zingen dit nu bewuster mee met de televisie, maar nestelen ons toch nostalgisch voor de buis. We zappen naar onze jeugdprogramma's, horen Jasmijn: "We gaan er samen voor, we slaan ons er wel door!" kelen en voelen ons gesteund tijdens die helse blok. ■

microscopie op wetenschap

de zaak Alzheimer

Tekst: Alexia D'hont ■ Beeld: Basia Dajnowicz en Martijn Fraanje

De vergrijzing van de bevolking is een feit. Eerder dit jaar waarschuwde het Federaal Kenniscentrum voor de Gezondheidszorg (KCE) ons dat er een tekort is aan geriateren en verpleegkundigen met geriatrische expertise. Mensen worden ouder en dat brengt nu eenmaal gevolgen met zich mee. In België lijden 165.000 mensen aan dementie, 50 tot 75 procent hiervan onder de vorm van de ziekte van Alzheimer. Er zijn echter nog veel meer verschillende vormen van dementie, waarvan zelfs enkelen vermeden kunnen worden.

Wanneer spreken we nu eigenlijk van dementie en wanneer van Alzheimer? Dementie is de ouderdomsziekte bij uitstek, het is een verzamelnaam voor een heel aantal syndromen die veroorzaakt worden door een vermindering van hersenfuncties. Het woord dementie is afkomstig uit het Latijn: 'mens' is geest of verstand, en 'de' duidt op het verlies hiervan. Geheugenverlies is dan ook een symptoom dat op de voorgrond staat, net als gedragswijzigingen en oriëntatieverlies. De ziekte van Alzheimer is veruit de meest voorkomende vorm van dementie, met als oorzaak de opeenstapeling van het eiwit amyloïd tussen de zenuwcellen van de hersenen. Daarnaast ontstaan hierbij ook kluwen van eiwitten die normaal het skelet van de zenuwcellen moeten vormen. Alzheimer is een ongeneeslijke hersenziekte waarbij cellen in sommige delen van de hersenen ophouden te functioneren en afsterven. Dit is een onomkeerbaar proces, waardoor onderzoek naar de preventie en vroegtijdige opsporing van deze ziekte van groot belang is.

verschijningsvormen en risico's

Andere veel voorkomende vormen zijn fronto-temporale dementie en vasculaire dementie. Dat eerste is een overkoepelende term voor vormen waarbij taalproblemen of gedragsstoornissen op de voorgrond staan. Vasculaire dementie is te wijten aan een gebrekkige doorbloeding, bijvoorbeeld wanneer iemand gereanimeerd is na een hartstilstand of herseninfarct. Ook bestaat er zoiets als secundaire dementie, hierbij is het dementieel syndroom het gevolg van een andere ziekte of psychosociale factor. De factoren die zo'n secundaire dementie voorgegaan, zijn meestal wel behandelbaar, dus hoe sneller je deze identificeert hoe beter.

Een voorbeeld hiervan is de zogenaamde alcohol-dementie, een minder frequent voorkomende vorm. Hierbij kunnen mensen eerst lijden aan het syndroom van Korsakov, dat veroorzaakt wordt door jarenlang overmatig alcoholgebruik. Het kortetermijngeheugen slaagt er dan niet meer in om informatie op te slaan, terwijl het langetermijngeheugen nog deels bewaard blijft.

Wie ondanks deze symptomen alcohol blijft drinken, zal evolueren naar een alcohol-dementie, waarbij ook het langetermijngeheugen wordt aangetast. Korsakov is te behandelen door het toedienen van vitamine B1 in combinatie met een alcoholstop, wanneer het niveau van alcohol-dementie is bereikt is het proces daarentegen irreversibel.

Velen onder jullie zullen wel een familielid hebben dat aan dementie lijdt, wat niet per se wil zeggen dat jouw kans op de ziekte aanzienlijk vergroot. Slechts plusminus 1 procent van dementie is het gevolg van een erfelijke fout in onze genetische code. Bij mensen met deze erfelijke vorm kan de dementie al relatief jong optreden, meestal tussen de 45 en 60 jaar. Hoge leeftijd blijft echter de grootste risicofactor. Zo heeft in België 5 procent van de 65-plussers een vorm van dementie en dit loopt zelfs op tot 60 procent (!) bij de 80-plussers. Het aanbieden van gespecialiseerde zorg is dus een zeer belangrijk aspect voor zowel het welzijn van de patiënten als hun omgeving, zeker omdat er geen oog is op verbetering.

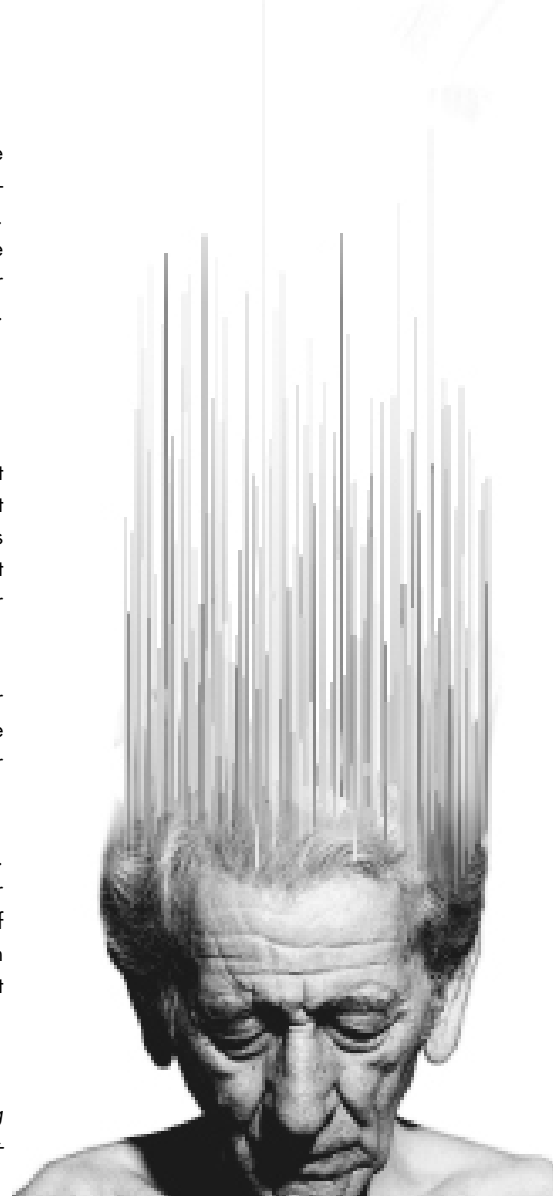
onderzoek en sponsoring

Christine Van Broeckhoven, hoogleraar aan Universiteit Antwerpen en als moleculair biologe een ware autoriteit op het gebied van Alzheimeronderzoek, gaf aan *dwars* in een eerdere editie al mee: "Het is eigenlijk paradoxaal, er is niets dat ons meer mens maakt dan onze psyche en net daarvan schrikken." Hiermee slaat ze de nagel op de kop. Want ondanks de enorm hoge prevalentie blijft dementie een weinig tastbare ziekte, omdat deze zich voornamelijk afspeelt in de geest van een individu. Hetgeen ervoor zorgt dat het voor hun omgeving moeilijker is om dit te kaderen en begrijpen, en er nog steeds een vorm van taboe rond heerst.

Die taboe wordt natuurlijk gevoeld wanneer door de ziekte het gedragspatroon verandert en in het extreme wanneer iemand lijdt aan een vorm van dementie die ervoor zorgt dat je ongeremd ongepaste opmerkingen gaat spuien. Ook de patiënten zelf zijn soms beschaamd tijdens korte momenten van helderheid met het besef dat hun geheugen niet meer de oude is.

Sociaal isolement treedt geregeld op bij dementie, waarbij de patiënt zich vervreemd voelt van de wereld om zich heen. Wanneer dit verschijnsel zich aanbiedt is het echter niet nutteloos om eens een bezoekje te brengen aan de dokter voor een controle van de ogen en oren. Aangezien het (meestal) over oudere mensen gaat, kan het zijn dat hun zicht en/of gehoor zo zijn achteruitgegaan dat het lijkt alsof ze zich in een andere dimensie begeven. Onthoud dat men pas van dementie spreekt indien de stoornissen in het denken, de stemming en het gedrag van een persoon zo ernstig zijn dat normaal functioneren in het dagelijks leven beperkt wordt.

Dat Universiteit Antwerpen over excellente onderzoekscentra beschikt, wordt ook bevestigd door de recente schenking van Microsoft-gigant Bill Gates, die een mooie drie miljoen euro over heeft voor onderzoek naar een vaccin tegen kinderverlamming (polio), met als doel tegen 2019 deze ziekte volledig van de aardbol te doen verdwijnen. ■

de dwarsligger in bed met Veronika

Tekst: Lynn Elshof ■ Foto: Veronika

De homo sapiens studentus of dwarsligger in de volksmond, is een bijzondere soort. Naast de kenmerkende activiteit van studeren, staan de exemplaren van dit ras vooral bekend als genietters van het (nacht)leven. Maar hebben zij ook andere geheimen prijs te geven? *dwars* zoekt het uit in hun natuurlijke habitat, het kot. Deze student kiest als nachtelijk vertier meer voor glamour en politieke statements dan pintjes pakken.

Wanneer ik met roze cava in de hand verregend binnen strompel, vang ik nog net een glimp op van de knappe jongeman van 22 jaar die Taal- en Letterkunde studeert. Terwijl Björk door de speakers galmt, is hij druk in de weer met een gamma aan sponsjes, tubes en potjes. De badkamer is een chaotische tempel waar een ovidiaanse metamorfose plaatsvindt. Want vanavond poseer ik niet met mijn favoriete oud-huisgenootje, maar met mijn nieuwe BFF Veronika.

Van pruiken tot nepnagels en -wimpers, er komt nog vanalles bij kijken om als *drag queen* de deur uit te kunnen. De laatste keer dat deze student en zijn lief in *drag* waren, was voor de verjaardag van zijn nichtje in Gent. De jarige was dan ook de inspiratiebron. "Meestal bedenken we één complete look voor een avond, maar echt op haar lijken of op een andere vrouwelijke bekendheid, dat lukt niet. Daarvoor moet je zelf al het gezicht hebben. En *drag* gaat daar eigenlijk ook niet over."

De eerste keren dat er met *drag* werd geëxperimenteerd was thuis, met veel drank en muziek. "Dat was voor ons eigenlijk het uitgaan. Op den duur vond ik het wel jammer dat al die moeite werd gedaan om binnen te blijven, maar ik ben ook perfectionistisch. Ik ga pas in *drag* naar buiten als het goed is. Die eerste keren trok het echt op niks."

"Soms vraag ik me af of er ook hetero's zijn die dit doen." *Drag* is sterk verweven met de *gay culture*, het is naast de make-up en kleren ook een groot deel acteren. Het taalgebruik dat erbij hoort, is overwegend *gay slang*. Sinds het experimenteren met *drag* heeft Veronika dan ook veel meer appreciatie voor die cultuur.

"Vroeger zag ik het als een soort noodzakelijk kwaad dat bij het stigma *gay* hoort, nu zie ik het als iets om trots op te zijn. Iets dat de *gay community* zich kan toe-eigenen." Dat er ook negatieve geluiden zijn rondom *drag* of andere vormen van vrouwelijkheid, zegt volgens Veronika veel over de verdraagzaamheid van een persoon.

"We hebben al geluk dat we hier wonen en niet in Rusland bijvoorbeeld, maar als in *Humo* staat te lezen dat dertien procent van de kinderen liever geen homo's in de klas wil, vind ik dat schokkend. Als gemeenschap kunnen we daar geen genoeg mee nemen." ■

betweter

zoek soelaas in
apps en add-ons

Tekst: Lynn Elshof ■ Illustratie: Yannick De Meulder

Lees deze rubriek waarin een van de redactieleden een interessant, grappig of ronduit onnozel weetje meedeelt en word zelf een betweter.

Rousseau waarschuwde ons er al voor: "word geen slaaf van de machine!" Nu de examens in de nek hijgen, is het tijd zijn woorden ter harte te nemen. Want de grootste vijand van de student is de immer aanlokkelijke laptop of smartphone. Tijd om de machine voor jou te laten werken en je werkethos te bevorderen.

Het grootste wormgat, het internet, kan in een dwangbuis gestopt worden dankzij *Selfcontrol*. Stel een tijdslimiet in en maak een *blacklist* aan voor de sites waar je de komende uren niet op mag, of een *whitelist* met enkel studiegerelateerde webadressen. Facebook? Handig voor samenvattingen- en notitiesmeekbeden, maar o zo gevaarlijk doorspekt met vakantiefoto's van ex-liefjes. *Stayfocused* maakt je tijd op sociale media kostbaar en gooit je na een x-aantal minuten van de site. Iets te bruut? *Rescuetime* waarschuwt je vriendelijk en toch dringend wanneer je je tijd aan het verkwanselen bent.

Tot zover het ontzeggen van dingen. Trakteer jezelf op ander technologisch lekkers. De mogelijkheden zijn eindeloos: van papierbesparende *flashcards* tot snapchat-tende chirurgen (@therealdrmiami) en Instagram voor medische professionals (*Figure 1*). *Snoozy app* dwingt je je bed voor bureau in te ruilen. Kom in de juiste *workflow* inclusief verantwoorde pauzes met *Pomotodo*. Verspil geen kostbare minuten met het opstellen van een bibliografie dankzij *Easybib* en laat je gestresseerde kotgenoten met rust en overhoor jezelf met *Evernote Peek*.

Make technology your bitch en word heer en meester over je examens. ■

cultuurstrookje

vettige Vlaamse film

Tekst: Lynn Elshof

Er is een nieuwe film van eigen bodem in de zalen en nee dit keer heeft het niks met de Sint te maken. "*Liebling. Another fucking flemish movie.*" Kan het nog Vlaamscher? Hoewel, een vaag Duitse titel, gedrukt in Hollands oranje letters en de ondertitel, die je moet overtuigen van authenticiteit, in het Engels. Een allegaartje bij elkaar geraapte onverschilligheid.

Ellen Schoenaerts boog zich met Steve Aernouts en Bert Haelvoet over het gelijknamige toneelstuk van Jeroen Perceval om op een onconventionele manier – acteurs stonden ook in zijn dronken lief, een gladdere acteur en zijn leeghoofd van een Hollandse vriendin. Vettige aardig, al dan niet bloedirriterend, maar ze zitten met elkaar opgescheept in een huisje in de Provence.

Wat doe je dan? Veel drinken, roken, stoeven over de pijpkunsten van je lief, terwijl je dat van een ander probeert te verleiden, steken geven en vervolgens een karateslag. Voor dat van een ander moet een jaar later, terug in Antwerpen, excuses worden aangeboden. Aan de die slag moeten een jaar later, terug in Antwerpen, excuses worden aangeboden. Aan de zowaar nog ongemakkelijkere en ongezelligere eettafel krijgen we de clou van een verhaal dat er niet was.

Een prima presentatie van de 'nuttelozen van de nacht', begeleid met mooie beelden van de Provence en een dynamische soundtrack van Schoenaerts en co. Bij vlagen vermakelijk, maar geenszins zo opschuddend als de makers hadden gehoopt. ■

centerfold

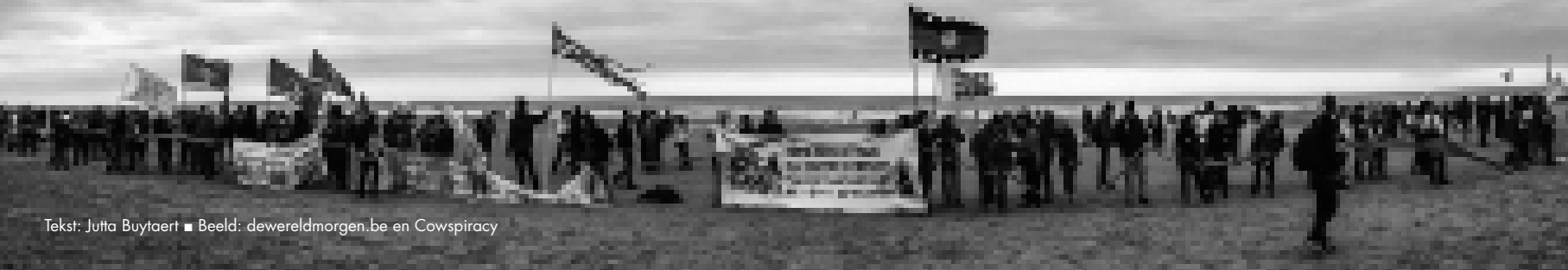
Beeld: Diana Dimbueni

Bloedserieus
@UniversiteitAntwerpen

het vlees is zwak

verantwoording aan ons klimaat

opinie

Tekst: Jutta Buytaert ■ Beeld: dewereldmorgen.be en Cowspiracy

Van 30 november tot 11 december vond in Parijs de 21ste jaarlijkse klimaatconferentie van de Verenigde Naties plaats, kortweg COP21. Het doel was een nieuw internationaal akkoord om de opwarming van de aarde onder de grens van 2 graden Celsius te houden, door het inperken van de CO₂-uitstoot. De afgevaardigden van ons land schoven hun voeten onder de onderhandelingstafel zonder dat er eerst een Belgisch klimaatakkoord bereikt was. Intussen is dat er wel, maar het lijkt vooral *too little too late*. Terwijl de regeringspartners de zwartepiet proberen doorschuiven, plannen wij, geëngageerde burgers, met z'n 300 naar Parijs te fietsen of houden we een klimaatmars om onze politici op hun verantwoordelijkheden te wijzen. Dit zijn toe te juichen initiatieven, maar tegelijk moeten we ook de hand in eigen boezem durven steken: hoe ver reikt onze individuele verantwoordelijkheid en hoe ver zijn we bereid daarvoor te gaan?

België sleepte op de klimaatconferentie in Parijs als eerste de twijfelachtige titel 'Fossil of the day' in de wacht. Die prijs wordt uitgereikt aan landen die te weinig bijdragen aan de onderhandelingen, in dit geval omdat interne strubbelingen een Belgisch klimaatakkoord in de weg stonden. Halverwege de klimaatop waren de besprekingen eindelijk rond en stelden de vier klimaatministers – Schauvliege, Furlan, Frémault en Marghem – trots hun akkoord voor. Voor Vlaams minister van Leefmilieu Joke Schauvliege is dit akkoord

"in het belang van het klimaat, maar ook in het belang van het imago van ons land". De oppositie en milieubeweging zijn een pak minder opgetogen en vinden de inspanning ondermaats. "Het is een minimale vertaling van de te zwakke en al achterhaalde Europese doelstellingen voor hernieuwbare energie en CO₂-uitstoot tegen 2020", aldus Joeri Thijs van Greenpeace België. Terwijl de Parijse klimaatop 2030 als uitgangspunt neemt, bengelt België achterop met doelstellingen voor 2020. De grootste bekommernis van ons land lijkt daarbij de interne verdeling van de inspanningen. Zo blijft het wafelijzer in het stopcontact steken en wordt onnodig energie verspild. Niet het klimaat, maar ons imago is doorslaggevend. Niet de inhoud, maar simpelweg het bestaan van een Belgisch klimaatakkoord moet ons uliem gezichtsverlies besparen.

wandelen voor een betere wereld

Wij Belgen zijn nochtans wel geëngageerd: bijna 10.000 mensen zouden met de 'Climate Express' richting Parijs sporen voor de klimaatmars op 29 november. Door het hoge dreigingsniveau na de aanslagen van 13 november kon de mars niet doorgaan, maar werd prompt een alternatieve Belgische klimaatmars georganiseerd in Oostende. Hebben we echt een klimaatmars nodig om iets aan de opwarming van de aarde te doen? Blijkbaar wel, voornamelijk om aan onze kibbelende klimaatministers te tonen dat

we om onze planeet geven en dat het tijd wordt dat daar naar gehandeld wordt, dat we hen aansporen om een geloofwaardig klimaatakkoord te sluiten. De verantwoordelijkheid daarvoor ligt echter niet enkel op het politieke macro-niveau, maar wordt gedragen door elk van ons.

In België is de temperatuur de voorbije uren voldoende gedaald om dit akkoord mogelijk te maken **- Waals ex-minister van Klimaat Paul Furlan (PS)**

Wat moeten we zelf doen? We verzuipen nu al in een zee van huis-, tuin- en keukentips terwijl boven onze hoofden wordt gepalaverd over de geldigheid van “elk beetje helpt”. Onheilsprofeten en nihilisten roepen zodanig door elkaar heen dat zij die het kunnen weten amper hoorbaar zijn. Daarenboven lijken heel wat politieke en economische belangen niet gebaat bij een gezond klimaat, dat niet zo gemakkelijk valt uit te drukken in winstpercentages. Over de manier waarop we de opwarming van de aarde gaan tegenhouden bestaat tot dusver weinig eensgezindheid.

Over het probleem zijn we het wel al eens: we moeten de uitstoot van broeikasgasen verminderen om de opwarming van de aarde te stoppen. Die opwarming is nefast voor onze planeet en zorgt voor grote druk op de mensheid. De stijgende zeespiegel en veranderende weersomstandigheden zorgen voor watertekort, misoogsten en stormen en werken zo geopolitieke conflicten in de hand. Grote groepen mensen zwermen uit op zoek naar een beter leven. De beschikbare aardoppervlakte neemt echter niet toe – in tegendeel, voordien leefbare oorden veranderen in woestijnen of *war zones* – waardoor een steeds groeiende wereldbevolking moet toekomen met een steeds kleiner stuk aarde. Het is in ons eigen belang om de opwarming van de aarde tegen te gaan, en indien we ze niet kunnen omkeren, kunnen we ze tenminste afremmen. De doelstelling is om onder de kaap van + 2 graden Celsius te blijven, kernpunt van alle klimaatconferenties sinds het Kyoto-protocol. Om die doelstelling te bereiken moeten we de uitstoot van fossiele brandstoffen drastisch terugdringen, omdat zij onze atmosfeer vakkundig om zeep helpen.

We moeten dus energiezuiniger leven. Dat is niet nieuw: wie goed wil doen voor het milieu hoeft het warme water niet uit te vinden, maar er gewoon minder van te gebruiken. We worden ons meer en meer bewust van de impact die de klimaatverandering kan en zal hebben op ons eigen leven. Ecologen worden niet langer afgewimpeld als geitenwollensokkendragers, maar net gelauwerd om hun goede werk. We loven hun inzet en sussen ons geweten door maandelijks een kleine bijdrage te storten aan Greenpeace, alle beetje helpen tenslotte. En ja, we tonen toch ook onze wil om inspanningen te leveren? Wij autodelers en bakfietsmoeders carpoolen naar het werk, eten seizoensgroenten met zo weinig mogelijk *food miles*, kopen biokatoenen t-shirts en sorteren ons afval minutieus. We nemen de fiets waar het kan, zetten de verwarming een graadje lager en laten de kraan niet lopen tijdens het tandenpoetsen. Bovendien laten we op ‘donderdag veggiedag’ vis en vlees links liggen en doen we zelfs eenmaal per jaar mee aan de volle veertig ‘Dagen Zonder Vlees’. Dat zijn allemaal kleine, haalbare inspanningen die sterk worden aangeraden en die lonen – laat dat duidelijk zijn.

een versnelling hoger

De impact van onze persoonlijke keuzes en gewoonten op het milieu reikt echter veel verder dan kortere douches en minder ritjes met de auto kunnen goedmaken. Vooral op vlak van voedingsgewoonten zijn we nog niet helemaal mee. Zijn we dan zo moedwillig? Nee, het is eerder te wijten aan de onvolledigheid van de informatie die ons bereikt. In de meeste gevallen wordt de uitstoot van fossiele brandstoffen aangeduid als de schuldige. Concreet is transport een van de meest vervuilende sectoren, dus letten we braaf op onze uitstoot, die we letterlijk uit de uitlaatpijp van onze auto's zien komen. Nochtans wijst het rapport “Tackling Climate change through livestock” van de Food and Agriculture Organization of the United Nations (FAO) er op dat 14,5 procent van de uitstoot van broeikasgassen veroorzaakt wordt door intensieve veehouderij. Dat is een aanzienlijk cijfer dat bovendien hoger ligt dan de 13,5 procent die transport belichaamt. Met andere woorden: wereldwijd laten alle koeien, varkens en kippen samen meer scheten dan auto's smog en CO₂ kunnen uitstoten. Daarnaast neemt de intensieve veehouderij een derde van het wereldwijde drinkwaterverbruik voor haar rekening. De hamburger die u eet na ‘donderdag veggiedag’, heeft ruwweg 2500 liter water verbruikt vooraleer hij op uw bord belandt. Dat is zoveel als een goede maand douchen. ➤

Als we bereid zijn om de verwarming lager te zetten en onze auto in te ruilen voor een busabonnement, kunnen we net zo goed actie ondernemen tegen de excessieve uitstoot die de vlees- en zuivelindustrie met zich meebrengt. De oplossing is eenvoudig: om zinvol te handelen voor het klimaat, moeten we met z'n allen vegetariër, liever nog veganist worden. Dat is een bijzondere *inconvenient truth*, omdat we onze eetgewoonten daarvoor zeer ingrijpend moeten aanpassen. Voor velen staat echter de vrees om comfort te verliezen deze actie in de weg.

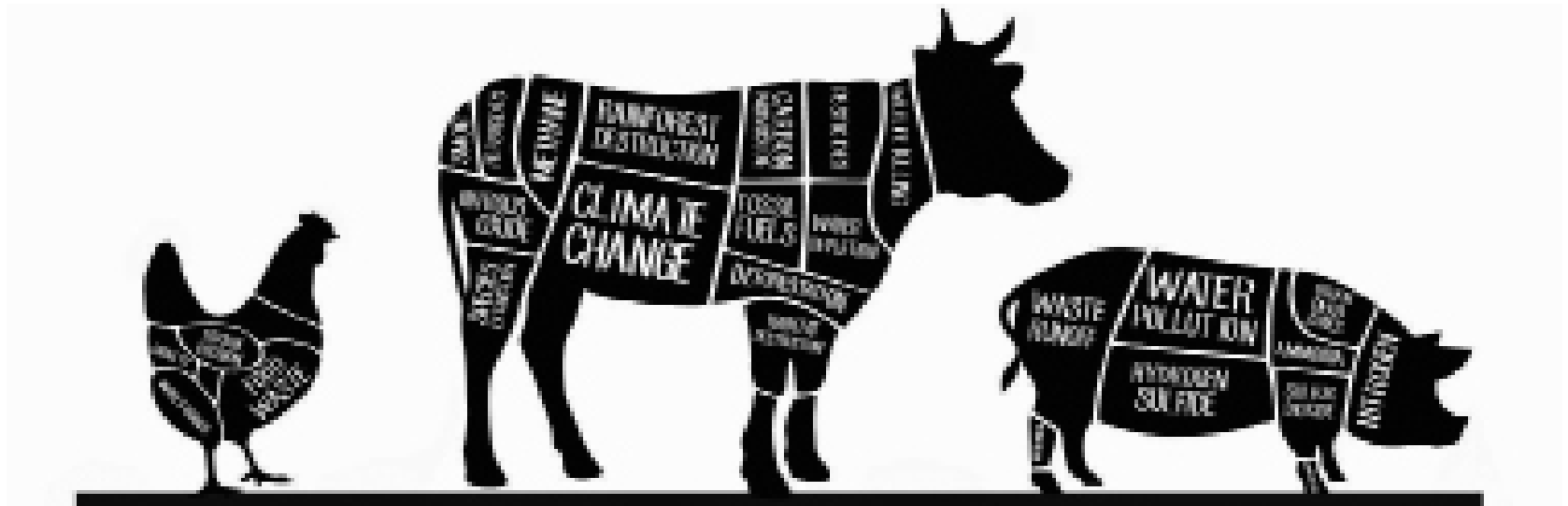
We shouldn't be resting on our laurels for what we do right only one seventh of our time
- Dr. Richard Oppenlander in Cowspiracy

Die vrees is begrijpelijk: het zou jammer zijn om de verworven luxe van de voorbije vijftig jaar teloor te zien gaan en we gunnen onze kinderen minstens dezelfde levensstandaard als onszelf. Die vrees is echter ongegrond: aanpassingen aan onze leefgewoonten kunnen zonder in te boeten aan levenskwaliteit.

We moeten af van de misconceptie dat dagelijks vlees synoniem staat met welvaart en we moeten overschakelen naar een *mindset* waarin net de afwezigheid van vlees een positieve connotatie krijgt. Een vleesloze dag per week is beter dan helemaal geen, maar we mogen niet op onze lauweren rusten voor wat we slechts een zevende van de tijd juist doen.

Klimaatproblemen terzijde is vlees helemaal niet zo gezond als de voorzitter van de Boerenbond ons wil doen geloven. Recent stelde de World Health Organization (WHO) vast dat de consumptie van rood en verwerkt vlees het risico op kanker vergroot. Ons lichaam haalt alle noodzakelijke voedingsstoffen uit groenten, fruit en hippe *super foods* die vroeger nog gewoon 'noten en zaden' heetten. Toch halen we daarmee amper de aanbevolen dagelijkse hoeveelheid, terwijl we die met betrekking tot vlees ruim overschrijden.

Als je geen vegetariër wil worden uit medelijden met die arme dieren, doe het dan tenminste uit medelijden met jezelf. Schrap uw biefstuk, houd uw frieten en red de wereld. Je kinderen, je portemonnee en je vega lijf zullen je dankbaar zijn. ■

**20% KORTING VOOR STUDENTEN
BESTEL NU EEN JAARABONNEMENT
OP MO*MAGAZINE**

MO*
* M O N D I A A L N I E U W S

4 maal per jaar lees je in MO*magazine straffe reportages, spraakmakende interviews en boeiende dossiers over onze snel veranderende wereld. Een must om op de hoogte te blijven van thema's als duurzaamheid, internationale politiek, klimaatverandering en migratie. **Als student betaal je slechts €16 i.p.v. €20 voor 1 jaar MO*magazine in je brievenbus.**

BESTEL NU VIA WWW.MO.BE/STUDENT

de onzin van zen

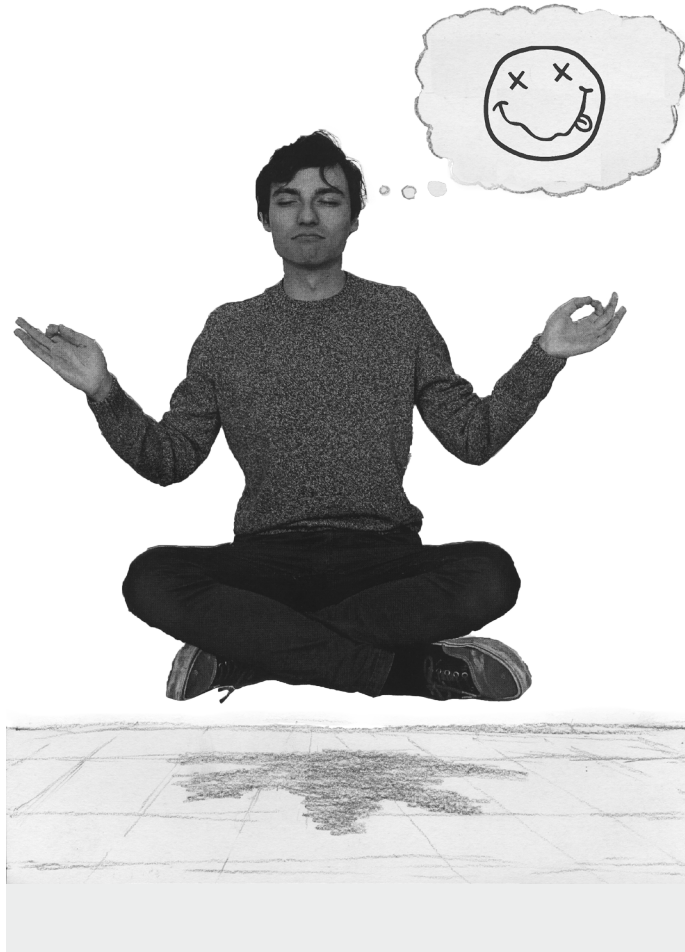
24

kan de reden zijn van deze publieke vernedering? Nadat ik voorzichtig terug naar de ingang van de zaal ben geschuifeld, houd ik halt voor de lerares. Zweet parelt op m'n voorhoofd, we hebben echter nog geen seconde gesport. De lerares maakt me duidelijk waarom ik hier opnieuw sta: ik had mijn sportschoenen nog aan. Pilates gebeurt blootvoets. Domme ik. Makkend trap ik m'n schoenen uit, waarop de lerares me groen licht geeft. Tijd om mee zen te worden.

De les begint met enkele opwarmers. Simultaan buigen we door de knieën, om vervolgens terug naar boven te veren terwijl we onze armen in de lucht zwieren. Ik ben ooit in het bezit geweest van Wii Fit, deze oefening is dus een peulenschil. De zonnebloem, de rups, de ninja: hoe de beweging ook mag heten, ik voer ze uit. Moeten we ons al ontspannen voelen? Rust, waar ben je?

We worden opgedragen op ons matje plaats te nemen en de Venusschelp uit te voeren. Op de zij gelegen met de arm in de nek, beweeg ik mijn been naar omhoog en omlaag. Een zweem van rust glijdt nu over me heen. Eindelijk, daar is ze. Wat is pilates toch fantastisch. Als een compleet nieuw persoon zal ik hier straks de sporthal uitwandelen. Ik verkeer in een gelukzalige roes. Eén waar je geen kater aan overhoudt. Pilates is daadwerkelijk de Verlosser.

Dan breekt de hel los. Een nieuwe golf van paniek welt in me op. We zijn namelijk weer rechtop gaan zitten en dienen nu onze ontblote

tenen aan te raken met onze handen. Zo lenig ben ik echter niet en mijn handen blijven dan ook hangen ter hoogte van mijn knieën. Ik strek mijn vingers uit zover ik kan, maar het mag niet baten. Van overal welt pijn op. Ondertussen verzuip ik in een tsunami van zorgen. Waar is het zengevoel van enkele minuten geleden?

Mijn gevorderde mede-yogi's zijn getuige van mijn onkunde. Sommigen kunnen hun glimlach niet onderdrukken. Dit is pure horror. Wanneer we uiteindelijk mogen lossen, wil ik neerzakken op mijn matje. Tijd voor een pauze?

Niet geloven. De lerares vuurt ons meteen aan de volgende oefening uit te voeren: de plank. Van de regen in de drop. Na 60 eeuwigdurende seconden lig ik uitgeteld op de mat. Terwijl de overige participanten alweer een volgende oefening inzetten, blijf ik in foetushouding bewegingsloos liggen. Wie zijn hoofd hier kan leegmaken, beschikt over een speciaal talent dat ik niet heb. Waarom is iedereen hier volkomen sereen met het feit dat we bijna geradbraakt worden? Ik wil wegllopen.

Wanneer de lerares de les heeft beëindigd en afscheid van ons heeft genomen, stuif ik de sporthal uit. Binnensmonds vloekend doorkruis ik de kille straten. Eenmaal thuis aangekomen vlij ik me neer in mijn zetel. Ik denk aan hoe ze mij daar nooit meer zullen terugzien. Die gedachte brengt me iets of wat tot rust. ■

proffenprofiel: Floris Wuyts

over Netsky, Belgisch bier en ontsnappen naar de ruimte

Tekst: Alexia D'hont ■ Foto: Floris Wuyts

De rubriek 'proffenprofiel' toont professoren zoals je ze nog nooit zag: als mensen. dwars stelt de vragen die bij menig student al jaren door het hoofd spoken; wat zijn/haar docent zoal op zijn brood smeert bijvoorbeeld. Prof. dr. Floris Wuyts, hoogleraar aan het departement Fysica, wordt deze maand bestookt met vragen.

Wat zou u doen wanneer er een vliegtuig door het dak van de aula stort?

Wat een vraag. Kalm blijven, denk ik. Ik heb tweemaal een situatie van levensbedreigende aard meegemaakt en telkens was ik ijsig kalm en beredeneerd. Ik zou dus ook heel kalm maar vastberaden proberen zoveel mogelijk hulp te bieden en levens te redden indien mogelijk. En acties ondernemen om de reddingsoperatie zo goed mogelijk te laten verlopen.

Wat is uw algemene wijsheid?

"I learn to serve", wat wil zeggen: "door kennis te vergaren, dien je de mensheid". Het klinkt wel meer hoogdravend in het Nederlands dan in het Engels. Maar in wezen is dat wel mijn wens. Wetenschap en kennis vergaren is mijn drijfveer. De kwaliteit van het leven van mensen verhogen. Lesgeven en kennis overdragen op de volgende generaties is evenzeer een grote drijfveer.

Wat is uw guilty pleasure?

Uit de bol gaan met *Scream and Shout* van Will.I.Am en Britney Spears.

De bloemetjes buitenzetten, deed u het graag als student en blijft u die trend voortzetten?

Ik heb als student de bloemetjes niet zo bijzonder veel buitengezet. Mijn nerd-gehalte lag toen wel te hoog.

Wat is uw lievelingswoord?

Serendipity. Omdat ik het woord gewoon mooi vind klinken, en omdat het wel echt een 'cool' begrip is. *Serendipity* slaat op het bij toeval ontdekken van iets bijzonders, doordat je de kennis hebt om het unieke in de toevallige ontdekking te erkennen.

Wat is uw favoriete maaltijd en let u op uw lijn?

Mijn BMI is 20, dus neen, ik let niet op mijn lijn. Mijn favoriete maaltijd? Sashimi met een lekkere warme sake.

Van welke fysische wet(ten) wordt u blij?

Ik hou wel van fysica in het algemeen omdat het de realiteit in modellen beschrijft, en dat soms ook best mooi is. Maar ik word vooral blij als mijn zoon een goal scoort tijdens een voetbalmatch (actie = reactie) of mijn dochter weer een grandioze marketingslogan bedenkt (creativiteit = onbetaalbaar: dit is geen fysische wet maar het is wel waar). Of als ik met mijn vrouw op de sportcatamaran Falcon F16 door de golven aan het klieven ben en de wetten van de hydrodynamica aan het tarten ben.

U bent voor één dag een vrouw, wat doet u?

Wat een vraag ... Mij laten verwennen door mijn man.

U werkt aan onderzoek naar de hersenen van kosmonauten. Stiekem zelf de ambitie om deze planeet te verlaten?

Eigenlijk wel, ja. Ik heb al een aantal keren paraboolvluchten meegemaakt, dan ben je telkens 22 seconden lang gewichtloos, en dat 31 keer tijdens de vlucht met de Airbus A310. Het gevoel te zweven is uniek. Dus zoiets een aantal maanden meemaken tijdens een verblijf in het ISS, lijkt me buitengewoon fenomenaal. Ik denk ook dat het je een unieke kijk geeft op het leven, het universum, alles. Het antwoord hoeft daarom niet per se "42" te zijn.

Sterke bieren, bent u fan? Blondines of brunettes?

Ik ben een groot liefhebber van Belgische straffe bieren zoals Karmeliet, Leffe Triple, Kwak, Delirium Tremens, Ename, Orval en Westvleteren. Voornamelijk blond, maar af en toe ook brunettes. In Moskou, de stad waar ik vaak naartoe ga om er kosmonauten te testen, zijn er twee restaurants/café's waar ze al die bieren (behalve de Westvleteren) van de tap hebben. Zalig gewoon. *Nasdarovje*.

Bent u muzikliefhebber? Zo ja, wie of wat kan u bekoren?

Ik ben enorm fan van Nils Frahm. Dat is mijn *number one*, momenteel. Mijn ultieme held is Johan Sebastian Bach. De emoties die het slotkoor van de *Mattheus Passie* opwekken kan ik niet beschrijven. Maar ik hou ook wel van Netsky. Ik heb ooit Netsky meegenomen naar het Rode Plein in Moskou, na een optreden van hem in een kleine bar. Er waren toen hooguit een honderdtal mensen – maar wel enthousiast. Hij was slechts die ene nacht in

Moskou en had geen tijd gehad om iets te bezichtigen. Dus vroeg hij me of ik hem het Rode Plein kon laten zien, na het optreden, om vijf uur 's morgens. Speciaal ... Verrassend blijf ik daarnaast ook een enorme fan van elektronische muziek van de jaren '70 en '80. Ik probeer zelf ook in die trend muziek te componeren achter mijn keyboard. In de late uurtjes. Maar is dat geen constante factor bij vele wetenschappers? Iets nieuws (proberen te) bedenken tijdens de daguren en ook de avonduren.

Bent u ooit al in een casino geweest?

Absoluut. In Las Vegas, The Golden Nugget in 1990. Zalig gewoon. Lekker gokken voor één dollar en onbeperkt cocktails krijgen. Toch een goede deal, niet? Dat is geen moreel aanvaardbaar antwoord, zeker? Ik pleit NIET voor gokken.

Wanneer of waaruit is uw liefde voor statistiek ontstaan?

Tja, liefde voor statistiek ... Ik hou vooral van het lesgeven op zich en die beslissingsboom (de zogenaamde boom van Wuyts) als tool aan te bieden. Ik hou ervan studenten te provoceren om na te denken, kritisch te zijn. Hen aan alles te doen twijfelen en alles in vraag te stellen, inclusief deze zin. Ik geef graag Biostatistiek, omdat het relatief eenvoudig is om met statistiek leuke dingen te doen en het bos door de bomen te zien in een kluwen aan gegevens. Maar ik geef ook heel graag de andere vakken zoals Medische Fysica en Vestibulologie. Het menselijk evenwicht is mijn ware professionele passie.

Wat is het sterke geslacht?

Allicht de vrouwen. Multitasking bij uitstek. Pienter, rationeel, berekend, subtiel en elegant.

Hartelijk dank professor! ■

Prof. dr. Floris Wuyts tart de zwaartekracht 22 seconden lang tijdens een paraboolvlucht.

a penny for your thoughts

de verkoop van samenvattingen

Tekst: Leonie Vanstappen ■ Illustratie: Yara Goth

Sinds Universiteit Gent in mei vorig jaar de verkoop van notities en samenvattingen verbod, is er ook in Antwerpen al veel te doen geweest rond een eventuele af-schaffing van deze praktijk. Verschillende studentenclubs kwamen in opstand, maar zelfs na aandringen van enkele professoren werd het Onderwijs- en Examenreglement aan onze universiteit (nog?) niet veranderd.

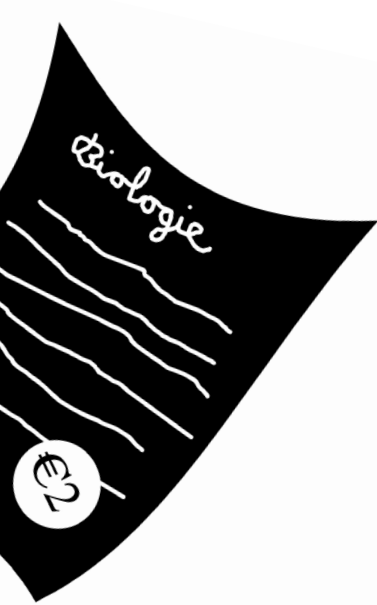
Dus hoe zit het nu precies met deze verkoop? Koopt of verkoopt iedereen samenvattingen? Wat is de kwaliteit van de samenvattingen die te koop worden aangeboden? Belangrijker misschien, wat denken de professoren hiervan en wat doen ze eraan? dwars dook de wereld van de samenvattingshandel in en zocht het uit.

in de zevende cloud?

Iets wat op het eerste gezicht al opvalt, is dat niet elke studierichting lijkt te kiezen voor een verkoop van samenvattingen. Sommige studierichtingen stellen gewoon hun samenvattingen en notities beschikbaar via een gezamenlijke Dropbox of de website van de studentenvereniging. Het verspreiden van studiemateriaal verloopt tegenwoordig bijna uitsluitend online.

De meeste studierichtingen hebben een Facebookgroep waar mensen samenvattingen en notities kunnen delen en vragen kunnen stellen. Maar waarom zouden studenten er dan nog voor kiezen om toch geld te geven aan samenvattingen? Die keuze lijkt vooral gemotiveerd te worden door de kwaliteit van de notities en samenvattingen die op Facebook komen in vergelijking met die achter een metaforische *paywall*. Bij de richtingen die via beide kanalen studiemateriaal verspreiden, is er vaak weinig vertrouwen in de samenvattingen die online komen. Waarom zou je immers een goede samenvatting gratis weggeven als je er geld mee kan verdienen?

gratis of voor niks

De hele praktijk van het verkopen van samenvattingen lijkt vooral te steunen op traditie. Bij studentenclubs als Klio, WINAK en PSW bijvoorbeeld, heerst veeleer een *open source*-mentaliteit. Deze clubs zijn enkele van de vele die ervoor kiezen om hun samenvattingen gratis beschikbaar te stellen voor leden. Eén belangrijk detail: "voor leden" impliceert dat de student nog steeds moet betalen voor het lidmaatschap van de club alvorens toegang te hebben tot de database met notities en samenvattingen. Hoewel dit niet overal het geval is, valt hieruit af te leiden dat écht gratis moeilijk te vinden is, en dat je geluk moet hebben met je studierichting.

Ongeacht de manier van verspreiden, zien veel studenten het delen van samenvattingen als een deal van geven en nemen. Als een samenvatting gedeeld wordt, verwacht men hier wel iets voor terug. Deze compensatie kan geld zijn (we zijn tenslotte allemaal arme studentjes), een pint, een andere samenvatting, ... Belangrijk is te beseffen dat een samenvatting iets is waar tijd en energie in kruipt, waardoor het dus best te begrijpen valt dat sommige studenten dit werk willen verkopen. Maar hoeveel kan zo'n samenvatting dan juist opbrengen?

it's a rich man's world

dwars sprak met een rechtenstudente die haar samenvatting via Quickprinter verkoopt. Quickprinter lijkt tot nog toe één van de weinige printshops te zijn die zich deze lucratieve bijverdienste hebben toegeëigend. Ze verkopen samenvattingen aan ruwweg één euro per twintig pagina's en de student die de samenvatting binnenbrengt, krijgt tien procent van de opbrengst. Best een leuke bijverdienste en een goede manier om gemakkelijk aan samenvattingen te geraken, zo lijkt het. De realiteit is echter iets minder rooskleurig.

Het is waar dat Quickprinter eindeloos veel samenvattingen aanbiedt voor eindeloos veel vakken, maar deze samenvattingen worden noch gecontroleerd op inhoud, noch op lay-out. Men zou dus bij wijze van spreken gewoon de PowerPoint-slides die in de les gebruikt worden, kunnen indienen als samenvatting in de hoop dat iemand deze koopt.

samen sterk, allemaal vriendjes

Studenten moeten dus op elkaar rekenen om het kaf van het koren te scheiden. Het risico op slechte samenvattingen is overal aanwezig, ongeacht of de studierichting de samenvattingen verkoopt of verdeelt. Voor elk vak zijn vaak verschillende samenvattingen beschikbaar, die niet allemaal even correct of up-to-date zijn. Studenten rekenen dan op ouderejaars en medestudenten om te weten welke de beste zijn. Een nadeel aan sommige samenvattingen is dat de inhoud fel verouderd is, aangezien veel proffen hun vakinhoud elk jaar licht aanpassen.

Hoewel professoren zich over het algemeen niet veel aantrekken van de samenvattingen die circuleren, geven velen toch een waarschuwing om niet zomaar te vertrouwen op diegenen die rondgaan. Maar ze zijn niet allemaal van deze samenvattingen gediend. Sommige proffen vermelden bijvoorbeeld niet wanneer iets verandert ten opzichte van het vorige jaar. Een ongenoemde professor stond erom bekend zijn examenvragen te richten op die elementen waarvan hij wist dat ze fout vermeld stonden in de meest populaire samenvatting.

Of je je samenvattingen nu koopt, verkoopt of gratis online zet, twee dingen zijn zeker: *not all samenvattingen are created equal* en zelf je boeken eens opendoen kan ook geen kwaad. ■

DOSSIER: onderwijssecretariaat examenroosters op de rooster

Tekst: Robbe Weyn en Quinten Van den Broeck ■ Illustratie: Lie Van Roeyen

Het is een beetje een traditie geworden aan onze universiteit, het jaarlijkse geklaag over de examenroosters. Vooral op de Stadscampus zijn studenten al enkele jaren vragende partij voor een vroegere publicatie van de examenroosters en een betere spreiding van de examens. Hoewel de uiterste publicatiedatum enkele jaren terug werd vervroegd van vijftien naar één december, blijft Universiteit Antwerpen hiermee nog steeds veel later dan UGent en KU Leuven. Bovendien stapte Universiteit Antwerpen dit jaar over op een nieuw systeem waarbij de roostering wordt geautomatiseerd en via SisA gebeurt. Een operatie die niet zonder de nodige flaters verliep ...

Paniek brak uit toen op 26 november de Antwerpse rechtenstudenten vernamen dat er iets mis was gegaan met de online inschrijvingen voor de mondelinge examens. In een heuse Twitterstorm uitten verschillende studenten hun ongenoegen over deze vervelende en onduidelijke situatie. Maar wat ging er net fout?

het SisA-fiasco

Terwijl studenten hun examenrooster in vroegere tijden moesten bijeen knutselen aan de hand van allerlei primitieve roosters die ze moesten zoeken in de meest duistere hoekjes van Blackboard, zijn de examenroosters vanaf dit jaar gewoon op SisA in de kalender te vinden. Bovendien laat dit nieuwe systeem toe dat studenten zich nu via SisA zelf kunnen inschrijven voor de contactmomenten van de mondelinge examens. Je wordt dus niet meer willekeurig ingedeeld zoals dat vroeger het geval was. Volgens studentenvertegenwoordigster Anaïs Walraven werden deze veranderingen door de universiteit voorgesteld als antwoord op de verzoeken van de overgrote studentenmeerderheid, die jaar na jaar ijvert voor een grotere inspraak in de examenroostering. "En dat is iets wat dit systeem belichaamt", aldus Anaïs, "studenteninspraak en eigen verantwoordelijkheid om al dan niet bij de vroege vogels te zijn om jouw examenmoment te verzilveren."

Maar toen dit nieuwe systeem voor het eerst werd toegepast, ging het één en ander fout. Hoewel er verschillende pilotprojecten werden uitgevoerd, konden de ICT'ers van het SisA-team echter niet voorspellen dat het systeem zou crashen wanneer de inschrijvingen werden geopend voor de faculteit Rechten die de spits mocht afbijten. Omdat zoveel activiteit onmogelijk te simuleren was, werden bepaalde bugs pas ontdekt tijdens de officiële implementatie. Die bugs werden door het SisA-team meteen verholpen waardoor de inschrijvingen bij de andere faculteiten zo goed als probleemloos verliepen. Rechten was dus het kind van de rekening van de hele operatie: studenten zagen hun geprefereerde examenmomenten door de vingers glippen en de secretariaatsmedewerkers moesten in allerijl nog manuele roosters opstellen voor de Bachelor Rechten.

Naast de systeemcrash heerste er ook onvrede onder studenten met de onduidelijke communicatie over het exacte moment waarop de inschrijvingen werden geopend: was dit vanaf middernacht, vijf uur 's ochtends of acht uur? Een student Politieke Wetenschappen die deze vraag doorspeelde naar het secretariaat van Sociale Wetenschappen kreeg als antwoord dat je tussen middernacht en vijf uur 's ochtends niet kan inloggen op SisA. SisA voert namelijk elke nacht tussen middernacht en vijf uur een aantal noodzakelijke processen uit, opdat onder andere de roostering correct zou kunnen verlopen.

Studenten aangemeld tot na middernacht konden SisA 'hacken'

Toch hadden blijkbaar enkele slimme studenten zich al vanaf twaalf uur weten in te schrijven voor hun mondelinge examens, want hoewel de inlogfunctie van SisA stevast om middernacht wordt uitgeschakeld, is dat niet het geval voor het systeem zelf. Studenten die op SisA aangemeld bleven tot na middernacht konden dus erg eenvoudig het systeem 'hacken'. Een probleem dat de ICT'ers niet hadden geanticipeerd, maar dat zich in de toekomst niet meer zal voordoen. Vanaf juli zullen studenten zich dus pas kunnen inschrijven vanaf vijf uur 's ochtends. "Op die manier worden zo weinig mogelijk mensen benadeeld, want als je om acht uur opent, kan het immers zijn dat je geen eerlijke kans geeft aan mensen die op de bus of al in de les zitten", zegt Patsy Schmidt, celcoördinator van de onderwijsadministratie van de faculteit Sociale Wetenschappen.

Ondanks dat er dus een paar schoonheidsfoutjes optraden, verliep de implementatie van het nieuwe systeem over het algemeen bijzonder vlot. Waarschijnlijk zal de universiteit dan ook verder blijven gaan met het nieuwe systeem, al is het mogelijk dat er nog wat zaken worden aangepast.

krijgen we onze roosters nu vroeger?

Feit is dat de roosters op de Stadscampus veel later online staan dan op andere universiteiten of zelfs op onze eigen buitencampussen. In het Onderwijs- en Examenreglement (OER) staat dat de examenroosters op uiterst één december moeten worden gepubliceerd, terwijl studenten in Gent en Leuven al in september weten hoe hun examenperiode eruit zal zien. Dit zorgt voor heel wat onvrede, aangezien ook Antwerpse studenten het liefst zo snel mogelijk beginnen met het maken van een studieplan. Voor wie stiekem al hoopte dat het nieuwe roostersysteem dit probleem volledig zou verhelpen, hebben we ontfronterend nieuws. Dat doet het namelijk niet. Er zit nog wat marge op, maar veel vroeger dan eind november moeten we onze roosters ook met het nieuwe systeem niet verwachten.

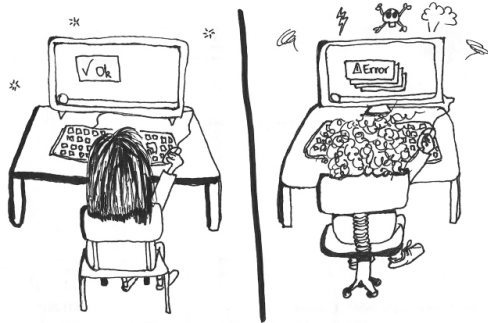
De late roosters zijn dan ook niet het gevolg administratieve inefficiëntie, maar eerder van de flexibele structuur van Universiteit Antwerpen zelf. Examenroosters worden aan onze universiteit pas opgesteld na 31 oktober, de dag waarop studenten die in hun bachelor of schakelprogramma zitten hun vakken definitief moeten bevestigen. Op die manier kunnen de secretariaatsmedewerkers rekening houden met ieders persoonlijke traject. Een moeilijke puzzel, waarbij ze aan zoveel mogelijk studenten tegemoet willen komen. Ook diegene die vakken moeten meenemen uit hun vorige jaren, en dat is de meerderheid.

Op buitencampussen maakt men al op voorhand de roosters om die nadien te corrigeren waar nodig. Een werkwijze die op de Stadscampus niet kan worden toegepast omdat studenten die geen modeltraject volgen daar eerder regel dan uitzondering zijn. Het nieuwe systeem zal geen wonderen verrichten. De obstakels die de secretariaatsmedewerkers dagelijks moeten overkomen in het complexe roosteringsproces zijn niet zomaar met een technisch snufje op te lossen. ➤

Wel werd de werking van de secretariaten van de verschillende faculteiten op de Stads-campus dankzij dit nieuwe systeem gesynchroniseerd, waardoor bijvoorbeeld faculteits-overschrijdende vakken beter gemonitord kunnen worden.

Voor Kathlijn Pittomvils, studietrajectbegeleidster voor de faculteit Letteren en Wijsbegeerte, is het duidelijk wat de prioriteiten moeten zijn. "Een systeem zoals de KU Leuven waar je bij je inschrijving een rooster krijgt waaraan je jezelf maar dient aan te passen, vinden wij niet de oplossing. De slaagkans van de studenten moet nog altijd centraal staan en die is groter als je een gebalanceerd rooster hebt met voldoende spreiding tussen de vakken. Het kan niet de bedoeling zijn dat studenten in januari moeten beslissen om bepaalde vakken uit te stellen naar tweede zit omdat ze een onmogelijke rooster hebben."

Daarnaast maken ook de vele mondelinge examens op de Stadscampus het opstellen van de examenroosters veel complexer dan in Gent, Leuven en op de buitencampussen, waar er minder mondelinge examens worden afgelegd. Bij de planning van mondelinge examens moet immers niet enkel rekening worden gehouden met de kalenders van de studenten, maar ook met die van de proffen. Als er zoals bij sommige rechtenvakken zo'n honderden studenten staan ingeschreven voor hetzelfde mondelinge examen, moet dit examen al over een hele week verspreid worden aangezien een professor maar veertig à vijftig studenten op een dag kan inplannen.

Ondanks dat er vaak een zweem van utopie rond de examenroosters van andere universiteiten hangt, hoorden we van de studentenvertegenwoordigers dat ook die in Leuven en Gent met heel wat problemen in hun systeem te maken hebben. Ook daar is er een hele groep studenten die het niet eens is met de huidige gang van zaken. Bovendien is het maar de vraag of we wel echt beter gediend zijn met afstuderende juristen die tijdens hun studie amper op hun retorische bekwaamheid werden getest.

wat voor problemen kunnen we nog verwachten?

Dat de examenroosters vanaf heden in onze SisA-kalender verschijnen, kunnen we alleen maar toejuichen. Dat door de nieuwe werking ook de verschillende secretariaten beter op elkaar afgesteld zijn, is een plus. Hoewel het onwaarschijnlijk is dat er in de volgende examenperiodes opnieuw een *major* bug zal zijn, is het voorlopig nog moeilijk in te schatten wat voor problemen er wel de kop op zullen steken als gevolg van het nieuwe systeem. Zo is het maar de vraag of in het nieuwe systeem de menselijkheid niet verloren zal gaan die zo lovenswaardig was aan de studentensecretariaten waar nog ambachtelijk werd gewerkt. Volgens de secretariaatsmedewerkers zelf blijven ze alvast nog steeds beschikbaar voor mensen met klachten of problemen. Hun onophoudelijke inzet is echter niet waar het schoentje knelt.

Dankzij het nieuwe systeem mogen studenten nu zelf al kiezen voor welke contactmomenten ze zich willen inschrijven voor hun mondelinge examens. Een verbetering, dat wel, maar wel één waar de nodige bedenkingen bij moeten worden geformuleerd. Zo kan je je afvragen of studenten die reeds zelf hun ideale rooster hebben mogen samenstellen wel bereid zijn om hun contactmomenten nog te ruilen met noodlijdende medestudenten. Hoewel ruilen technisch gezien nog mogelijk is als het via het secretariaat verloopt, kan je verwachten dat de algemene bereidwilligheid om te ruilen groter is in een systeem waar studenten willekeurig een contactmoment krijgen toebedeeld. Op tijd aanmelden is dus de boodschap! ■

dwarswoordpuzzel

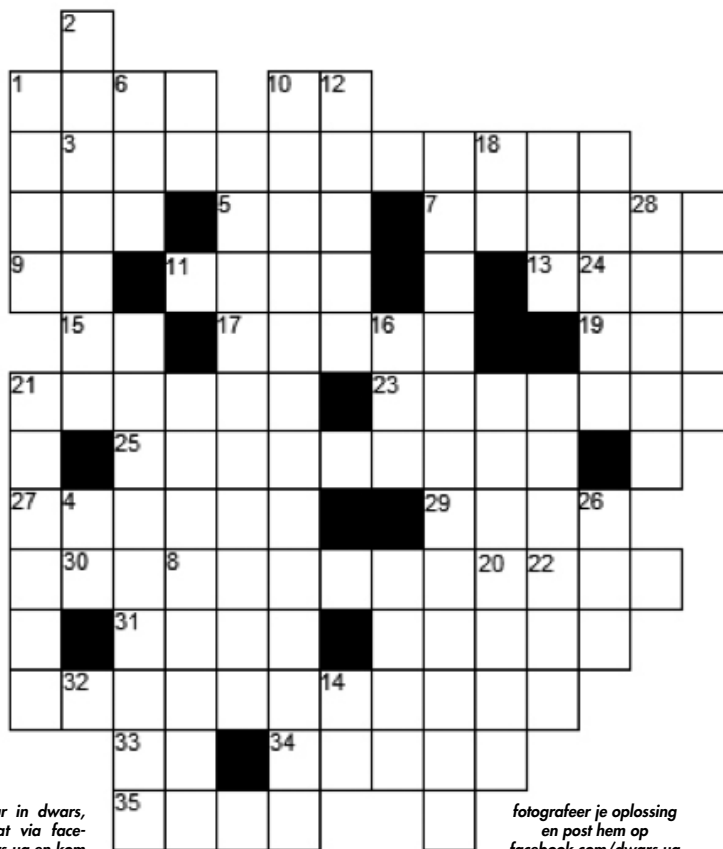
TIP: wie dwars leest, weet meer.

Horizontaal:

- 1 componist
- 3 PC-programma voor zelfdiscipline
- 5 vloeibare XTC
- 7 grote hagedis
- 9 muzikant
- 11 grondsoort
- 13 Japanse sterke drank
- 15 familielid
- 17 niet groot
- 19 korte reis, tocht
- 21 grote mislukking
- 23 Engels voor samenvatting
- 25 tropische gele vruchten
- 27 boosaardig
- 29 studentenplatform
- 30 neergestort stelsel
- 31 acroniem voor de Tolkien saga
- 32 quotum in de geneeskunde
- 33 dierengeluid
- 34 door het oog van de ...
- 35 man verkleed als vrouw

Breng wat kleur in dwars,
deel je resultaat via facebook.com/dwars.ua en kom
een boek uit onze boeken-
kast ophalen in ons
dwarslokaal
(Kleine Kauwenberg 22)

Verticaal:

- 1 fouten in een programma
- 2 soort sushi
- 4 Spanje op het internet
- 6 gevangenis of deel organisme
- 7 pilatespositie
- 8 onderwaterdetector
- 10 trapsgewijze doorloop
- 12 grote angst van bv. lange woorden
- 14 achter
- 16 internationaal ruimtestation
- 18 mastbalk
- 20 evenhoevig zoogdier
- 21 opera van Mozart, Le nozze di ...
- 22 deel van een toneelstuk
- 24 grote, kleurrijke papegaai
- 25 leidt in grote mate tot Alzheimer
- 26 ... Stuwder, studentenvereniging
- 28 lievelings cyberpunk-
manga van Joost

fotografeer je oplossing
en post hem op
facebook.com/dwars.ua
De eerste winnaar krijgt

HiPPO TOM ONSTR OSE SQUIPPE DALIO FUBI

Je zal het maar voorhebben: het ligt op het puntje van je tong en toch kan je er niet opkomen. Dat ene woord ontglipt je keer op keer. Dit jaar schiet *dwars* alle schlemielen in zulke navrante situaties onverdroten ter hulp. Maandelijks laten we ons licht schijnen op een woord waar de meest vreemde betekenis, de meest rocamboleske herkomst of de grappigste verhalen achter schuilgaan. Deze keer: 'hippopotomonstrosesquippedaliofobie'.

Deze liefde voor de bouwstenen van onze werkelijkheid wordt echter niet door iedereen gedeeld. Vooral lange woorden zijn voor sommige mensen verschrikkelijk en dat heeft meestal niets met een beredeneerde aversie of welbepaalde degout voor specifieke woorden te maken. Die komt immers zelfs bij de meest gepassioneerde taalbeoefenaar voor. Hippopotomonstrosesquippedaliofobie gaat over meer dan dat: het is de angst voor lange woorden.

Als taalliefhebbers zitten we dus in tweestrijd. Hippopotomonstrosesquippedaliofobie is een prachtig woord, maar ook het sarcasme van de bedenkers ervan ontgaat ons niet. Daar komt nog eens bij dat mensen die last hebben van de angst voor lange woorden het woord voor hun fobie zelf niet kunnen gebruiken en dus ook niet kunnen genieten van de schoonheid ervan. Een warme oproep dus aan de uitvinders van neologismen: probeer cynisme achterwege te laten bij jullie nieuwe creaties. Zo kunnen we woorden als hippopotomonstrosesquippedaliofobie vieren zonder wrange nasmaak in de mond en kunnen we onze passie uiten zonder schuldgevoel. Dat is natuurlijk waarom deze rubriek bestaat! ■

contraire

ook de kerstman krijgt het warm ...

dje, is dit jaar ook alweer op, ja?

